

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ

ΓΥΝΑΙΚΑΙΚΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΑΜΟΙ

ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΝ ΝΑΧΡ-ΕΛ-ΚΕΛΠ ΚΑΙ Ο ΕΜΙΡΗΣ

ΤΟΥ ΑΠΛΑΝΟΥ ΒΕΣΣΗΡ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΑ

ΧΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

(Συνέχεια)

Ὁ Ἐκτωρ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔκλινεν ἐπιχειλημένως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε βραδέως :

— Τὴν ἀγαπῶ μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου. Ἠξέσω καλῶς, ὅτι εἶμαι ἐνοχὸς ἐνώπιόν τῆς, καὶ ὅτι τὴν κατέστησα δυστυχῆ. Σφάλμα ἰδικόν μου εἶνε, ἐὰν ἔκλαυσε τοσοῦτον, ἐὰν ὑπέστη τοσαῦτα τὸ ἀναγνωρίζω, ἀλλὰ τί τὰ θέλετε ; τὴν ἀγαπῶ μεθ' ὅλα ταῦτα, καίτοι εἶμαι ἀνάξιος ἐνὸς κἂν βλέμματός τῆς τὴν ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον παρ' ὅσον τὴν ἠγάπων ὅτε ἦτο εἰς τὸ Λαμότ-Φεϊλὸ, . . Δὲν τὴν ἐγνωρίζον τότε... δὲν ἦτο παρὰ μία ὡραία ξένη ἐν τῷ βίῳ μου, καὶ εἶχον ἀπικυθῆναι διετέλει πολὺ μακρὰν τῆς καρδίας μου εἶχον βραχυθῆναι ἐξ αὐτῆς αἰ ἀισθήσεις μου... Σήμερον, εἴλη μου ἢ ὑπαρξῆς θεμελιούται εἰς μόνην τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ ἠδύνατό ποτε νὰ μὲ ἀτενίσῃ μὲ ὄμμα εὐχὴ ἐξωργισμένον.

καὶ παρατηρήσατέ με, κύριε Τρέγκ, τὰ δακρυὰ ἔρχονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ μόνῃ τῇ ἐλπίδι τοῦ νὰ σφίξω τὴν γλυκεῖαν χεῖρα τῆς, ἐν ἣ θὰ ἐμαντεύον τὴν συγγνώμην.

— Νὰ παλιν, ἄλλη δουλειά, ἐπιθύρουν ὁ Τρέγκ. Κατετρέψατε τὸν βίον σας. Ὁ ἔριος δὲν εἶνε βιβλίον, τὸ ὅποιον νὰ δύναται τις ν' ἀφήνῃ καὶ παλιν ν' ἀναλαβῆ, ἐξακολουθῶν τὴν ἀναγνώσιν ἀπὸ τῆς σελίδος εἰς τὴν ὅποιαν τὴν εἶχεν ἀφήσει. Εἶνε βιβλίον, οὐτινος ἢ ἀναγνώσις ἀπαιτεῖ ἴσως ὀλέαληρον ζωὴν. Τὸ ἐκλείσατε ἀπὸ τῶν πρώτων σελίδων, τόσον τὸ χειρότερον δι' ὑμᾶς. Δὲν θὰ ἀνοιχθῇ καὶ παλιν.

— Ὅρισθητε μοι ὅτι ἀγαπᾷ τὸν Τουρζή, καὶ ἐγκαταλείπω διὰ παντός τὴν χώραν. Δὲν θὰ ἀκούσῃ πλέον νὰ γίνηται λόγος περὶ ἐμοῦ. Δὲν θὰ ἐκτανῶ πλέον τὸ τέκνον μου.

— Τὸν ἀγαπᾷ, κύριε δὲ Μοντβριάν, δὲν σας τὸ ἐδήλωσε ; Πρέπει νὰ λαβῆτε τὴν ἀπόφασίν σας. Ἐστὲ ἀνὴρ !... Νυμφευμένη καὶ εὐτυχῆς, θέλει λησμονῆσαι τὸ παρελθόν, καὶ ἡ συγγνώμη ἔρχεται ταχύτατα μετὰ τὴν εὐτυχίαν... Ἄ ! πόσον ὡραίαν ἠθέλε' καταστήσει τὴν ζωὴν σας, ἡ ἀτυχῆς παιδίσκη !... Μένον περὶ ἕξι μῶν ἐσκέπτετο... Ἐγὼ, ὅστις τὴν λατρεύω, ἐξήλευον . . Ἄλλ' ἐκολύμθα ἐντὸς χαρᾶς κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας, καὶ ἐγὼ ἔπραττον τὸ αὐτό... Ἄς μὴν ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τούτων. Τὴν ἀγαπάτε, ὅποια τιμωρία ! Ἔβινε φρικτόν... Σᾶς λυποῦμαι, διότι εἶνε χαμένη πλέον διὰ σας... Ἐστὲ ἀνὴρ, σας λέγω. Ἐκεῖνη ὑπέφερε τόσον, τέσσαρα ἔτη τώρα σήμερον, θυσιασθῆτε χάριν αὐτῆς... τοῦτο εἶνε δίκαιον...

— Χαμένη ; Εἶπετε χαμένη ;

— Μάλιστα... Ὅθ' ἐχρειάζετο κἄποιον θάρρος νὰ εἰπῆ καὶ νὰ εἴπῃ εἰς ὑμᾶς, τὸν ἐραστὴν τῆς κυρίας δὲ Σιαντερρίν : « Ἐλθέ, ἀναλαβε τὴν παρ' ἐμοὶ θέσιν σου. Ἴδου ἡ καρδία μου ! »... τοῦτο θὰ ἦτο ἔξοχον... Δὲν πρέπει νὰ ζητῆ τις πολλὰ ἔξοχα πραγματά παρὰ τῶν γυναικῶν... Καὶ ἡ Γενεβιέση ἔχει ὅλας τὰς καλοσύνας, ὅλα τὰ προτερήματα, ὅλον τὸν γυναικῆιον οἶκτον... Ἄλλ' αἱ ἀπογοητεύσεις τὴν κατέστησαν πικράν. Ἐπειτα, τίς ποτὲ ἠδυνήθη νὰ ἐγείρῃ καὶ παλιν ἐν τῷ ἔρωτι τὴν κατεπειρωθείσαν ἐμπιστοσύνην ; Τετέλεσται λοιπόν... βαδίσατε ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ... Δὲν λέγω ὅτι θὰ ὑπαρξῆ εὐτυχία διὰ τὸν ἕνα ὅπως καὶ διὰ τὸν ἄλλον, ἀλλὰ τὰ νέα καθήκοντα γεννῶσι νέας μερίμνας. καὶ ὁ βίος

διέρχεται... Όμιλον περί θυσιών πρό μικρού, κύριε Μοντέρικν... Ζητώ μίαν εκ της ήμετέρας άφοσίωσως, εκ της ήμετέρας μεταμελείας...

— Όποιον ; ήρώτησεν ό Έκτωρ, συγκεκνημένος εκ των ήσυχων και σοβαρών λόγων του άγαθού πρεσβύτου.

— Χωρην της ήσυχίας της Γενεδιέδης, ήδη εις άκρον τεταρχυμένης, επιθυμώ να μη μαθη ότι την άγκυατε. Επίσης δέν θέλω να μαθη ότι εισθε πλούσιος, θιότι τότε θα έμναιτε διατί την ανεξητήσατε. Θ' αναχωρήσατε εκ του ύελουργείου όσον ταχιον, διότι εινε περιττόν να υποφέρετε τα βασανα της ζηλοτυπίας και του άπελπισμού, άτινα σα' άναμένουν, όταν μαθητε το διαζύγιον και τον γαμον της Γενεδιέδης.

— Θα σās ύπακούσω. Παρχωρήσατέ μοι μόνον ήμερών τινών προθεσίαν.

— Δις να καμετε τί ;
— Όχι δις να σκερθώ, αλλά δις να βεβαιωθώ ότι ή Γενεδιέδη...

Δέν επόλεμα να τελειώση την φρασιν του. Ό μακρυπαΤρέγκ την συνεπλήρωσε.

— Είνε άνωφελές, ειπε... Θα άποκτήρητε την βεβαιότητα, ότι δέν διατήρησε προς ύμās κανέν αισθημα, εκτός του τρόμου... ούδδ την ελαχίστην δι' ύμāsτοργήν... Επί τέλος όμως, άφου το θέλετε, έστω... Έχετε άναγκην να υποφέρετε άκόμη όλίγον ίσως... Αυτά ειχα να σās ειπω... Δύνασθε να επιστρέψητε εις το ύελουργειον...

Ημέρικ τινές παρήλθον. Ό Τουρζής ειχεν επαναλαβει εν Κλερμαρέ τās εν Λαμότ-Φευλύ συνηθείας αυτού. Ηρχετο πολλakis της έδδομαδος, πότε την πρωίαν, πότε μετά μεσημβρίαν, καθ' όσον τῷ επέτρεπον τουτο αί άσכולίαι της θέσεως αυτού.

Η Γενεδιέδη τον ύπεδέχετο με μειδιάμα χαρās και εύγνωμοσύνης.

Μίαν πρωίαν την ειχεν εύρει εν τη αίθούσῃ, διδασκουσαν τον Έρρίκον, άναγκάζουσαν αϊτόν να άναγνωσκη και να γραψη. Δέν ήθέλησε να την διακόψη. Μόνον ένίστε, ή Γενεδιέδη έστρεψε την κεφαλήν προς τον νέον, τῷ έποίη νεύμα φιλικόν, ως έν τῷ έλεγε να λαβη όλίγην ύπομονήν, και επανήρχισε παλιν το έργον της. Και οι όφθαλμοί αυτής ήσαν τέσον γλυκείς, ώστε ό Τουρζής εξελαμβανε το βλέμμα της ως θωπέαν. Όταν το μαθημα έτελειώσεν ή Γενεδιέδη απέπεμφε τον Έρρίκον.

Ό Τουρζής πλησιεσας έγονυπέτησε πρό αυτής.

— Σās άγαπῶ, Γενεδιέδη... Μοι φαίνεται ότι εινε δλοκληρος αϊόν άφ' ότου δέν σοι το ειπον. Έκαστη ώρα παρερχομένη, αυξάνει τον έρωτα μου, καθότι δέν παρέρχεται ήμέρικ, καθ' ήν να μη άνακαλύπτω νέας καλλονας εν τη ψυχῃ ύμῶν. Σās άγαπῶ.

Έλαβε την χεϊρα αυτής και έπέθηκε ριλήματα επί του άκρου τῶν δακτύλων της. Έκείνη τον άφηκε να πρατ-

τη όπως θέλη, μειδιῶσα άορίστως, πλανωμένη εις συλλογισμούς και συγχρόνως όλίγον τεθλιμμένη.

— Γενεδιέδη, τῇ ειπε, προς τί να βραδύνωμεν επί πλέον την εύτυχίαν ήμῶν ;... Ηλθον να σās έρωτήσω σήμερον, εάν εξακολουθήτε να διαταξεται παντοτε... Αϊ σκέψεις σας εξακολουθοῦσιν άκόμη να εινε τεταρχυμέναι, ως ύδωρ επί πολυ άνακνηθέν ; Η το ύδωρ άπεκατίστη παλιν διαυγές, και ήρχίσατε να διακρίνητε ό,τι έγκρύπτει εις το βάθος αυτού ;

Τῇ επανελαμβανε κατ' επαναληψιν αυτάς τās ίδιās λέξεις : εκείνη εκυψε την κεφαλήν.

— Είμαι [τόσον καλά τώρα, τῷ ειπε, έχουσα ύμās πλησίον μου. Διατί να άλλαξωμεν την θέσιν μας ;... Δέν εισθε εύτυχής και ύπείς, βλέπων με ;... Φοβοῦμαι το διαζύγιον, διότι τουτο ήθελε με ύπανθυμίσει όλας τās κεκοιμημένας άνακνησεις. Φοβοῦμαι την λίαν ένεργόν εύτυχίαν, ήμην τόσο καλά εν τῷ ύπνῳ τουτώ της ζωής.

— Γενεδιέδη, παρατηρήσατέ μοι.

Υψωσε δειλῶς τους όφθαλμούς της προς τον Τουρζή, αλλά άμέσως παλιν τους κατεβίβασε. Μία ύπόνοια ειχε διέλθη εκ του πνεύματος του Τουρζή.

— Δέν εισθε πλέον ή αυτή... τί έστρεψε ;

— Τίποτε, απήντησεν ή Γενεδιέδη, τίποτε εκτός τῶν γεγονότων του καθημερινού βίου. Μη δέν εισθε ό έμπιστός μου, και δέν θα εισθε ό πρώτος, όστις θα πληρορορηθήτε πᾶν ό,τι επήλθεν !

Και το έρώτημα άνήλλε μέχρι του μετώπου της, διότι έψεύδετο.

Έψεύσθη ! Πρὸς τινα σκοπόν ; Δέν το ειχε σκερθη ίσως εν τη άκρῃ άδρότητι της καρδίας αυτής, έθεώρει ως σφαλμα απέναντι του Τουρζή το ότι επανείδε τον σύζυγον αυτής... Έκ τούτου το έρώτημα της.

Ό Τουρζής έμεινεν ύποπτος. Η εξητηχημένη άγγινοιαι του δικαστικού, συνηθισμένου να διακινώσκη φυσιογνωμίαις, ειχε καταστή έτι μάλλον εύαίσθητος ένεκα του έρωτος.

— Δέν μοι άποκρύπτετε τίποτε !

Την φορᾶν τούτην ή Γενεδιέδη κατίστη ώχρά. Ητο ετοίμη να ύμολογήση τα πάντα : δέν επόλεμασεν όμως. Είχε το δικαίωμα να προδώση το μυστικόν του άλλου : ένόμιζεν ότι ήκουε την παράκλησιν του ανθρώπου όστις υπέφερε δι' αυτήν : « Έσο επεικής ! » Ό πατήρ της τῇ ειχεν άναγγεΐλει, ότι ό Μοντέρικν θα άναχώρει. Θά επερίμενε την άναχώρησιν του. Ίδου διατί μειδιῶσα, και όλίγον σκωπτική, απήντησε προς τον Τουρζή :

— Σās βεβαιῶ, κύριε Τουρζή, δέν σās άποκρύπτω τίποτε.

(άκολουθεϊ)

ΣΥΝΤΑΓΗ ΔΙΑ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟΝ

(Ηαράφρασις)

Ηρχισε δοκιμάζουσα επί της κεφαλῆς της πλείστους κλώνους με τεχνητά άνθη. Εις εκάστην δοκιμήν με συνεβουλεύετο.

— Πῶς σās φαίνονται αυτά τα γκισέντα.

— Δέν εινε άσχημα.

— Δέν κτύπουσιν στα μάτια ;

— Τρελλαινούμαι για της πακρούνας.

— Πλήν εινε πολυ βαθύ χρώμα, ιδωμεν της βιολετες ; πῶς την εύρίσκετε τώρα ;

— Πολυ συμπαθητικήν.

— Θεέ μου τί εκμα ! κάθε άλλο χρώμα της ταιριάζει παρ' αυτῶ φρίκη ! της διδει πρόσωπον νεκρού. Καλήτερα της πᾶν ή πακρούνας ; πολυ καλύτερα. Πλήν Ουρανία το μάτι σου κλαίει : πάρα πολυ απόψε τουλάχιστον να σκματούσε δις δύο τρεις ώρας.

— Και το άλλο μάτι πῶς σου φαίνεται φίλη μου ;

— Τουλάχιστον αυτῶ δέν κλαίει... βάλε αυτά τα δύο κτενάκια πλαγίως... έτσι να στραβομουτσουιάζης πότε πότε τουτο θα σου διδη κάποια χαρί.

Ό στολισμός επλησίαζε να τελειώση ή Ουρανία έρωτᾶ μετά χαμίλης φωνῆς την κυρίαν, και τί ηλικίαν ειπε εις τον γαμβρόν πῶς έχει.

— Είπα πῶς εισθε είκοσεντώ έτών.

— Σās παρεχάλεσα να ειπήτε τριακόντα.

— Άνοησίαις ! όταν μια γυνή λέγη πῶς εινε είκοσεντώ έτών, έννοει πᾶς τις ότι υπερέθη τα τριακόνα τουτο δέν σημαίνει τίποτε. άρκει να μη φανερωθήτε τῶσκαράντα σου...

Η νέα έγειρεται και περιπατεϊ έντός της αιθούσης κινούσα τους βραχιόνάς της ως ανεμόμυλος ή κυρία Β με έρωτᾶ εκ νέου πῶς την εύρίσκω ; άνοῦμαι γνώμην. Η έγδῶς ὦρα εσημνε πρό πολλού, άνάγκη να απέλθωμεν ή Ουρανία επί τῷ ακούσματι τουτώ ὦχρια, ψιθυρίζουσα « τόσο ένωρίς »

— Μη κάμης τῇ μισοκκαίμοιρη, τῇ λέγει ή κυρία Β. άνθρωπος που έχει 100 φράγκα το μήνα και καπνοπωλεϊον, δέν νυμφεύεται γυναίκα νευρική ή ύστερική άκούς ! μόνον εις έκείναις που έχουν μεγάλη προίκα επιτρέπονται αυτά, έμπρός !

— Μις στιγμή κυρία πρέπει να έροῦμε άμάξι...

— Δέν εινε άνάγκη ὦρχία βραδυά, Ιούνιος με τόσο ζέστη, πᾶμε ἔως ἔξω παζῆ, θα κάμωμε λαμπρό περίπατο

Εξ ευγενείας κινούμενος δέν άντέστην, αλλά το να εξέλθω με την δεσποινίδα Ουρανίαν εις τον βραχίονα, μοι εφάνη φοδερᾶ καταδίκη ήτο φάσμα καθ' ὄλην την έννοιαν της λέξεως. Οι μήκωνες κατερχόμενοι επί του μετώπου της, την καθίστων άσχημοτέρην ή ότι ήτο κύρος ιδρίας με περιέχουσε ότι εκτίθηεν την φοδερᾶν στιγμῇ

της εισόδου μας, εις το άντρον τῶν Νυμφῶν, και κατά βάθος κατηράσθη την στιγμῇ καθ, ήν ύπεσχέθην εις τās κυρίας να χρησιμεύσω ως έδηγός. Εύτυχῶς ή κυρία Β. ήλλαξε γνώμην και μετ' όλίγον ή άμαξα μᾶς επερίμενε, κατερχόμεθα εις την κλίμακα, ή Ουρανία πεντάκις επάτησε το φόρεμά της και δις έρρίφθη επί τῶν νῶτων μου.

— Βλέπετε καλῶς, λέγω χαμηλοφώνως εις την κυρίαν Β. ότι ειχα δικιον λέγων να πάρωμεν άμάξι, διότι άλλως ή Ουρανία δέν κατώρθωνε ποτέ να φθάση εις το άντρον.

— Από τῇ χαρᾶ της μπερδεύονται τα πιδία, της μοι άπαντά.

— Άλλη μις τέτοια χαρᾶ να της ἔλθη, θα σπάση τῇ μύτη της βέβαια και θα ήτυχάση.

III

Φθάνομεν εις του Κωστάκη ήτο Κυριακή και ό κήπος ήτο πλήρης κόσμου πάσης τάξεως και ηλικίας, άμφοτέρων τῶν φύλων : έμελλε να παρασταθῇ ό « Κακούργος Τησοῦτης » παντομίμα κωμικοτραγική εις επτά πράξεις και δώδεκα σκηνας : ό επί της παραλαβῆς τῶν εισιτηρίων υπάλληλος ἄμα τῇ θεᾷ της Ουρανίας έμεινεν ως άπόσφυκτος και έχρειάσθη να του ρίψω τα εισιτήρια κατά γῆς διότι ή χεϊρ του ούδδολος έκινείτο να τα λάβη, συνάμα δ' αναϊδῆς άγυιόπαις εφάνη επισθεν μου.

— Να ένας λιμοκοντόρος που κανε την τύχη του.

Γέλωτες όμηρικοί ήκολούθησαν την φρασιν τουτων : οι πάντες εν τῇ εισόδῳ ειχον τα όμματα έστραμμένα προς ήμās. Προσποιήθην ότι δέν ήκουσα, ρίπτω προς τα όπισω τον πῆλον, ύψῶ την κεφαλήν και προχωρῶ θαρραλέως κρατῶν τās κυρίας εις τους βραχιόνάς μου, δις να μᾶς εκλάβουν ως ξένους και παύσουν τα σκώμματα.

Δέν ήξεύρω ακριβῶς δια τίνας μᾶς εξέλαβον : άλλ' ήκουσα κατά την διάδασιν τους γέλωτας και τα κρυφολήματα επανακλιματόμενα, πράγμα το όποτον δέν με εύχαρίστη : διόλου. Εν τῇ ταρχῃ μου άντρέψα άκουσίως δύο τρία καθίσματα ως και εν παγωτόν ύπερ έφερεν εις υπηρέτης : ανεζήτουσιν σικᾶδα τινά εις ήν να μη εισέρχωνται αδιάκριτα βλέμματα, πλην μάτην : εκαθήσαμεν εις μιαν τράπεζαν επισθεν τῶν κιγκλιδῶν της ά. θέσεως. Πέριξ εις τās τραπέζας ήσαν αρκετοί έρθιοι πλείστοι.

Εβλεπον την παντομίμαν. Η Ουρανία ανεζήτει δια τῶν οφθαλμῶν τον μέλλοντα σύζυγον, ή κυρία Β. τον Γεώργιον και τον φίλον του. Νέοι τινές διερχόμενοι έστησαν πρό ήμῶν και παρετήρουν την Ουρανίαν, έχι βέβαια με βλέμμα θαυμασμού : εις εξ αυτῶν άπομακρυνόμενος λέγει εις τον σύντροφόν του άσελέστατα, να μις πανουκλα φορτωμένη παπαρούνας : ό άλλος του άπαντά γελῶν, « επειδή δε γύρισε να σε κυτιάξη, από τῇ ζήλια σου το λες. Άρσης να βγη το φεγγάρι σε λίγο και να δῆς τί μοῦτρο έχει ». Τέταρτον ὦρας ειχε παρήλθει : άκρα ήσυχία επεκρατεϊ πρός στιγμῇ εις τον κήπον, πάντων τα όμματα ήσαν έστραμμένα επί της σκηνης όπου το σπου-

δαίτερον μέρος της παντομίμας εξέτυλιστο· ο κκουργος Ίησουίτης παρεμόνευε εις τὸ σκότος τὸν ἀντεραστὴν του μετὰ τὸ ἐγγυριδίον εις τὴν δεξιάν, ὅτε ἐν δυνατόν «Νὰ τους» προφερθὲν ὑπὸ τῆς κυρίας Β. ἔκαμε τοὺς πλησίον καθημένους νὰ στρέψωσιν ἐκ νέου πρὸς ἡμᾶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ποίους λοιπὸν περιμένουν; ἔρωτᾷ εἰς ὀπισθὲν μου.

— Τὸ διπλωματικὸν σῶμα ἴσως· ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ φίλος του ἐφθασαν τέλος! Οἱ ἀδίκριτοι γέλωτες ἐπαναλήφθησαν ἐκ νέου.

— Νὰ ὁ κκουργος Ίησουίτης, φωνάζει πελώριος τὴς ἀντάμης δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸν σύντροφον τοῦ Ἰωάννου. Ἦτο ὑψηλὸς, κάτισχνος, μετὰ τράχηλον ὃν θὰ ἐξήλευε καμηλοπάρδαλις, ἐλαιόχρους, μετὰ ῥίνα σιμῆν, χλωλαίνων τὸν ἀριστερὸν πόδα ἤρχισα νὰ γελῶ καὶ ἐγὼ ἀδιαφορῶν διὰ τὰς κυρίας. Ἐκίθησαν. Ἡ Οὐρανία δὲν τολμᾷ νὰ ἐγειρῇ τοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης σπεύδει νὰ συστήσῃ εἰς τὴν κυρίαν Β. τὸν κύριον Ἀμάραντον, ὁστις περιορίζεται μόνον εἰς τὸ νὰ χαιρετίσῃ ἡμᾶς σιωπηλῶς· μόλις ὁμοῦς ἐρρίψῃ τὰ βλέμματά του εἰς τὴν νέαν, ἔκαμε ἐν στραβομουτσούνισμα τρομερὸν, ἐνῶ ἀφ' ἐτέρου ἐκείνη ἐστρεψε τὸν κλαίοντα ὀφθαλμὸν της πρὸς αὐτὸν μορφαύουσα ὡς σημεῖον ἀπαρεσκείας.

Ἡ κυρία Β. δυσθυμεῖ, ὠθεῖ τὴν Οὐρανίαν διὰ τοῦ ἀγκῶνος ἐνῶ συνάμα της λέγει χαμηλοφώνως:

— Μὴ ζαρὸνης τὸ στόμα σου ἔτσι, γιατί φαίνεται σὰν ἀλεποῦ· καὶ ἔπειτα σήκωσε τὰ μάτια σου λιγάκι, τί θὰ πῆ ὁ κύριος!

— Ω! καλύτερα νὰ μὴν τὰ σήκωνα διόλου.

— Πῶς;

— Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου τὸ μούτρο τοῦ κυρίου.

— Μὴ κάνεις τὴ δύσκολη ἀφοῦ πάτησες στὰ σαράντα καὶ δὲν ἔχεις καὶ πεντάρια· ἐκτὸς τούτου, σὺ δὲν εἶσαι εὐμορφότερη.

— Μπορεῖ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν κοιταίνω.

— Τί κειράζει; ὅταν κάθῃται δὲ φαίνεται τοῦτο.

— Ἐγὼ δὲν θέλω ὁ ἄνδρας μου νὰ κάθῃται πάντοτε.

— Πρόσεχε μὴ χάσῃς καὶ αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν.

Ἐνόσω ὁ διάλογος οὗτος ἐλάμβανε, χῶραν ἀριστερά μου ὁ ἐξῆς συνεκροτεῖτο διζήθεν.

— Ἐ, λοιπὸν φίλε μου, δὲν λέγεις τίποτε εἰς τὴν νέαν;

— Δὲν ξέρω τί νὰ της πῶ, τί νὰ της ὁμολογήσω.

— Ἐπρεπε νὰ φορέσης ὑψηλότερα κολάρα ἀπόψε, νὰ κρύψῃς λίγο τὸν λαϊμό σου.

— Εἶνε ἀπὸ τὰ μεγαλῆτερα ποῦ ἔχω αὐτὰ!

— Πῶς σοῦ φαίνεται τὸ κορίτσι;

— Εἶνε τοῦ διαδόλου πεσκέσι.

— Δὲν εἶν' ὠραία, ἀλλ' ἔχει πρόσωπον μετὰ τὸ ὅποιον συνειθίζει κανεὶς... ἔπειτα εἶνε σαμνή, τοῦ καθήκοντος, πράγματα βλέπεις οὐσιώδη διὰ μίαν γυναῖκα.

— Ναί, μὰ εἶνε τέρας φίλε μου.

— Καὶ μήπως νομίζεις σὺ πῶς εἶσαι Νάρκισσος, μετὰ τὸ κοιτᾷ σὺ τὸ πόδι καὶ τὸ μακρὸν λαϊμό;

— Ξέρω τί εἶμαι· τοῦτο ὁμοῦ δὲν ἐμποδίζει ἀπὸ τοῦ νὰ ἀγαπῶ τὸ ὠραῖον.

— Τότε σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ ἀγκῶς ἀπὸ μακρυὰ. Δὲν εἶνε ἀπαιτητικὸς κανεὶς, μάλιστα ὅταν εἶνε κλητήρας τοῦ Ὑπουργείου καὶ καπνοπώλης σὰν καὶ σένα.

— Καλύτερα νὰ μὴ νόμρευθῶ τότε ποτὲ.

— Ἐ, πούν πῶς κερμὶ δὲ σὲ ἤθελε.

Ἐπαυσαν. Ὁ Γεώργιος προκρινῶς διασκετεμένος διότι τοῦ διεφύγε τὸ συμπόσιον τοῦ γάμου, ἐστράφη πρὸς τὴν σκηνήν, ὅπου σαρκώδης ἔγκως περαστῶν διστάσεων ἐμαλεπε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μετὰ φωνὴν παρομοίαν της ἐξηγγιωμένης τῆς — *Les bossus sont petits, mais ils sont courageux* —. Ἡ κυρία Β. ἐφαινετο ἀπογοητευμένη διότι θὰ ἦτο ὁ δέκατος ὑποψήριος ἴσως ὁστις διεφύγε τοὺς ὄνυχας της Οὐρανίας ἠτις ἤρξατο ἐπιθεωροῦσα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸν κόσμον, ἀδιαφοροῦσα ὅλως διὰ τὸν κύριον Ἀμάραντον.

Ὁ κερὸς διήρχετο· κυττάζω τὸ ὠρολόγιον, ἡ ὠρα ἦδη ἡ *Fortune* ἐτραγῶδει τὸ Ὄρσανὸ πρὸς ἀμειτρον συγκίνησιν τῶν κατεχόντων τὴν Βαν θέσιν. Ἡ κυρία Β. καὶ ὁ Ἰωάννης ἔχασαν πλέον πᾶσαν ἐλπίδα συμβιβασμοῦ, ἐγὼ ὁστις εὐρισκὼν ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο θὰ ἦτο δι' ἀμφοτέρω τὰ μέρη κατάλληλον, προσπαθῶ νὰ εὐρω μέσον τι δι' οὗ νὰ ἀναζωογονήσω τὴν συνδιάλεξιν. Παραγγέλλω εἰς τὸν ὑπερέτην κονιάκ. Ἡ Οὐρανία τὸ ἀγαπᾷ μὲν, ἀλλὰ πίνει ὀλίγον, διότι φοβεῖται τὴν κεφαλαλγίαν, ὁ κ. Ἀμάραντος λέγει ὅτι δύναται νὰ πῆ μίαν φιάλην χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ διόλου, καὶ πράγματι μετὰ τὸν τρόπον δι' οὗ κενὸ τὸ ποτήριόν του, ἔννοσε τις κάλλιστα ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μετὰ συστηματικὸν μέθυσον. Παρήγγειλα ἐκ νέου καὶ βλέπω μετὰ εὐχαρίστησιν, ὅτι ἡ Οὐρανία τὸ ποῦζει· ἐξαιρέτα ἦδη ἡ εὐθυμία, ἤρξατο κρατοῦσα ἡ κυρία Β. ψάλλει χαμηλοφώνως τὸ *je suis la fille de Tempour major* ὅπερ ἀνέκρουεν ἡ μουσική ὁ Ἰωάννης ταλαντεύεται ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ διοπτρίζει τὰς ἐγγύς καθημένους κυρίας. Ὁ κ. Ἀμάραντος λέγει ἀστειότητος ὀλίγον ἀπρεπεῖς.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ξήτω ἡ μουσική! ἀνακράζει· μετὰ αὐτὴν κανεὶς χορεύει· ἂν καὶ τὸ κοιτᾷ μου τὸ πόδι μετὰ ἐμποδίζει, οὐχ ἦττον ἀγαπῶ πολὺ τὸ χορὸν· μίαν καὶ μόνη φορὰν ἐτόλμησα νὰ χορεύσω ἐν γκαλόπ, καὶ ἔπεσα μετὰ τὴ ντάμα γάμω, καὶ ἀπὸ πᾶνω μας ἔπεσε τοῦλάχιστον μὴτὴ ντουζίνα χορευτῶν.

— Καὶ ἐγὼ, λέγει ἡ Οὐρανία δὲν ἔχω διόλου μουσικὸ πόδι, χάνω τὰ βήματα, καὶ ἐμποδίζω τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν· δι' αὐτὸ, καὶ ἔπειθ' ἔδεν ὑποφέρω νὰ εἶμαι μὴμπίλο, δὲν πηγάινω ποτὲ εἰς χορὸν ὅταν μετὰ προσκαλοῦν.

— Ἐμένα μετὰ διώχνουν πάντοτε.

Ἡ Οὐρανία ἐξεκαρδίσθη γελῶσα. Οἱ κύριοι μετὰ ἐνομάζουν ἐρνω!

— Αἰ κυρία μετὰ λέγουν ἀπαρηχτική.

— Χὰ, χὰ χὰ!

— Πᾶμε καλὰ, λέγει χαμηλοφώνως εἰς τὴν κυρίαν Β. ἐδέξασε νὰ ἔλθῃ συνεπίκουρος μίαν φιάλη κονιάκ διὰ τὸ συντομώτερον.

Εἰς τὸ τέταρτον ποτήριον ἡ Οὐρανία εὐρισκε τὸν κύριον Ἀμάραντον πολὺ πνευματώδη καὶ ἀξιόταστον· εἰς τὸ ἕκτον ἐκεῖνος ὁμολογεῖ ὅτι τὴν εὐρισκε χαρισιστάτην· τὸ μόνο δι' ὃ παραπονέεται κίονως εἶνε ὅτι χλωλαίνει.

— Κύρια, τοῦ λέγω, εἰσθε πολὺ μετρίστρων καὶ στοιχηματίζω ὅτι μετὰ ὅλον τὸ κοιτᾷ σας πόδι θὰ ἀριθμηθεῖτε πολλὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις ἔως τῶρα.

— Κερμὶ σὰς ὀρκίζομαι! μὰ φορὰ μίαν μικροπαντρεμένην μοῦδωσε βανταβού πῶς τὸ λένα, σ' ἕνα στενὸ σοκάκι· περιμένω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της δύο ὠρας, ὅτε ἔξερνα μπροστὰ μοῦρχεται ἕνα στανὶ παράξενο στὸ κεφάλι, ποῦχα ἕνα νερὸ μετὰ μίαν μυρουδιὰ ἀλλουωτική· φεύγω! καὶ ἀκόμα φεύγω· ἄλλη μὲν φορὰ μιλουσα μετὰ μίαν στὸ δρόμον· νὰ ὁ ἄντρας μου! φωνάζει καὶ τὸ κἀμα λάτπη, προσπαθῶ νὰ τρέξω πέρτω γάμου ἀμέσως, σοῦρχεται ὁ ἄντρας της ἕνας χαρόκαρος ἴσα μετὰ τὸ παθῆν ὑψηλός, καὶ μετὰ διορθῶναι μετὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴν ἐπιθυμῆσω ποτὲ περὶ της γυναίκας!

— Τότε καλύτερον νὰ νόμρευθῆς καὶ νὰ ἡσυχῆσῃς.

— Πᾶ! πᾶ! ἀκόμα χειρότερον· μίαν γρηχὰ ποῦ ρήγναι της τύχης μου εἶπε πῶς ἀμα πᾶρω γυναῖκα θὰ γείνω...

— Τί λοιπὸν;

— Ἐ, γείνω... εἶνε περιττὸ νὰ πῶ τί θὰ γείνω· ἡ κυρία Β. ἀπὸ δῶ θὰ ξέρουν πολὺ καλὰ.

Ἡ Οὐρανία ἐγέλα ἀδικικῶς· ἡ κυρία Β. ἐπίσης· ὁ κ. Ἀμάραντος εὐρισκόμενος εἰς τὸ ἔγδοον κονιάκ· τὸ πληθὸς εἰς τὸν κήπον ἤρξατο ἀρριούμενον· οἱ ὄλιγοι δ' ἀναμένοντες τὴν κωμωδίαν ἐκρότουν τὰς ῥαβδούς των ἐξ ἀνυπομονητικῆς διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε σημάνει μεσονύκτιον.

— Εἶνε ὅλος χάρι ὁ κύριος Ἀμάραντος, λέγει ἡ Οὐρανία εἰς τὴν κ. Β.

— Δὲν κλοφάινεται ἡ ἀσχημὰ της ὅταν γελᾷ, μὰς κρυφολέγει ἐκεῖνος.

Πάραυτα μεγάλα σταγόνας βροχῆς ἤρξαντο πίπτουσαι· ἡ κυρία Β. ἀπελπίζεται διότι θὰ χαλάσῃ ὁ κινουργῆς πῖλος της· εἰσερχόμεθα ἐν βίβη μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ καφενεῖον· ἡ Οὐρανία ἠτις εἶχε λάβει τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Ἀμαράντου, ἐλησμονήσασε πλέον, ὡς φαίνεται, νὰ τὸν ἀφήσῃ, ἡ βροχὴ ἐπιτείνεται· τρέχω ἔξω, δὲν βλέπω παρὰ μίαν ἀμαξάν, ἐπανερχομαι, προσκαλῶ διὰ νευμάτων τὸν κύριον Ἀμάραντον ὃν φυσικῶς παρακολουθεῖ καὶ ἡ Οὐρανία, τοὺς ὀδηγῶ εἰς τὴν ἀμαξάν, τοὺς σπρώγγω μέσα μετὰ ὅλας αὐτῆς τὰς διακηρυχθείσας, τί θὰ πῆ ὁ κόσμος κ.τ.λ. κλείω τὴν θυρίδα, ἡ ἀμαξὰ φεύγει διὰ τὸν οἶκον της Οὐρανίας.

Ἐπιστρέφω, ἡ κυρία Β. ἐξηγγιώθη μαθούσα τὰ συμβάντα· τὴν καθησυχάζω βεβαιῶν αὐτὴν ὅτι τὸ συνοικέσιον θὰ τελεσφορήσῃ καὶ πρέπει νὰ ἐπιτραποῖσιν αὐτὰ αἱ μικραὶ παρατυπίαι· ἠναγκάσθημεν νὰ μείνωμεν πλέον της ὠρας εἰς τὸ καφενεῖον, διότι ἄλλο ἔγχεμα δὲν ὑπῆρχε.

— Δὲν θὰ λυπηθῶ διόλου ἂν ἀποτύχωμεν, λέγει ἡ κυρία Β. ἔκκαμὰ παρὰ πᾶνω ἀπὸ ἐκκτὸ προξενιάς... ἀλλὰ σὰς βεβαιῶναι ὅτι παρομοίαν οὕτε ὠνευραύθη ἀκόμη!

Ἐνα μῆνα μετὰ, ἡ Οὐρανία ἔγεινε κυρία Ἀμαράντου. Ἀγνοῶ ἂν ἡ πρόρρησις της γρηχίας χαρτομάντιδος θὰ ἐκπληρωθῇ· εἰς ἐμὲ ὁμοῦ φαίνεται ἀδύνατον τοῦτο.

Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὅποιαν ἀναμείχθη εἰς συνοικέσιον· τόσοι ἄνθρωποι καταβάλλουσι φοβεροὺς ἀγῶνας εἰς τοῦτο καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀποτυγχάνουσιν. Ἡ συνταγὴ μου ἐν τούτοις εἶνε ἀπλουστάτη, δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο, εἰμὴ, μίαν φιάλη κονιάκ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Χ. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(ὑπὸ Ἰουλίου Σκινῶ)

Ἐπῆλθε στιγμὴ διαταγμῆ καὶ σιωπῆς· ἔπειτα, τέλος, ὁ νέος μετὰ φωνὴν συγκεκινημένην:

— Εἶμαι ὁ υἱὸς της ἀδελφῆς σας! εἶπεν ὑψῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τῆς ἀδελφῆς σας, ἐφώνησεν ἡ Μαρία παρούσα, κατὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην.

— Ἐναγκαλίσθη· τὴν ἐξαδέλφην σου, εἶπεν ἀποτίμως ὁ κόμης Κερουάρ, οὕτως ἡ καρδιά ἐπότε ἦτον σφιγρὰ συγκεκινημένη, μεταίτερε μᾶλλον τοῦ στρατιώτου ἢ τοῦ εὐγενοῦς.

Ὁ Ὀκτάβιος — οὕτως ἐκαλεῖτο — ἠσπάσθη εὐλαδῶς τὴν χεῖρα της νέας κόρης, ἠτις ἴσταντο ἐκπεπληγμένη, ὅτι εὐρέθη ἀφῆνης ἔχουσα θεῖαν καὶ ἐξάδελφον.

— Δὲν θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα σου, προσέθεσεν ὁ κόμης μετὰ φωνὴν ἠλλοιωμένην.

Ποῦ εἶνε;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ θύρα της αἰθούσης ἠνεώθη καὶ ἡ Κυρία Δουιδιὲ ἐφάνη. Ὁ ἀδελφὸς της τῆ ἔτεινε τοὺς βραχίονας καὶ ἀμφοτέρω ἔμειναν ἐπὶ πολὺ ἐνηγκαλισμένοι, ἐνῶ οἱ δύο νέοι παρετήρουν ἀλλήλους ἐκπεπληγμένοι καὶ χαίροντες.

Ἡ Κυρία Δουιδιὲ καὶ ὁ υἱὸς της διήλθον τρεῖς μῆνας εἰς τὸν πύργον. Ἀκριδῶς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Κύριος Γραβιλιὲ ἀπῆν ἐκ τοῦ πύργου καὶ ἡ ἀπουσία αὐτῆ διήρκεσε πλέον καὶ της ὀρισθείσης ὑπ' αὐτοῦ προθεσμίας.

Ὁ Ὀκτάβιος ἐν ἡδυνάτῳ τὴς νὰ καλέσῃ θελκτικῶν νεανίαν, ἦτον ὀξὺς, ἐνθουσιαστῆς, κομψός, εὐφραδῆς, καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἀπλοῦς καὶ ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, κατεῖχεν ὅλας τὰς τῆς νεότητος χάριτας.

ὑπὸ ἄλλο ὄνομα ὁ κόμης δὲ Κερουάρ θὰ τὸν ἠγάπα οὐχὶ βεβαιωμένως, ἀλλ' ἐν τῷ βᾶθει της καρδίας του δὲν ἐσυγχώρει τὸν πατέρα του. Κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ διήλθεν ἐν τῷ πύργῳ ἡ ἀδελφὴ του, οὐδέποτε ἐπέφερε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Δουιδιὲ. Οὕτω οἱ τρεῖς μῆνες διήλθον ἐν πλήρει γαλήνῃ καὶ ἐνῶ οἱ δύο γέροντες ἀδελφοὶ ἐμίγνυσον τὰς ἀναμνήσεις των, τὰ δύο νέα παιδιά τὰς

ἐλπιδας των. Ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπῆρξε σκληρά. Ὁ Κύριος Κερουάρ καὶ ἡ ἀδελφή του ἐνόησαν ἐγκαταλείποντες ἀλλήλους ὅτι δὲν θὰ ἐπανδρίσκοντο ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ὑπῆρξαν ἐπίπονοι, ἂν καὶ κατὰ βάθος ἠγνόντων πόνων θλίψεων καὶ δακρύων ἐγένετο πρόξενος ὁ χωρισμὸς των.

Ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἀνεπίσητως μὲν κατ' ἀρχάς, ἀλλαγὴ ἐγένετο εἰς τὸν χαρακτήρα καὶ τὰς ἐξωτερικὰς δεσποινίδος Κερουάρ. Ἐμφροντις, ἀλλοφρονούσα καὶ μὴ ἀσχολουμένη εἰς οὐδὲν, κατέστη εἰς ἐλιγώτερον τοῦ μὲν διὰσθημα σκυθρωπή, μελαγχολικὴ, ἀνεξήγητος. Δὲν ἐδείκνυε τι εἰς τὸν πατέρα τῆς ἀλλ' ἐκρύπτετο διὰ τὴν κλαύση ἐλευθέρως. Ἡ ἐπιστροφή τοῦ Κυρίου Γρανλιέ τὴν παρώρισε, ἡ παρουσία του τὴν ἠνώχλει. Μόνη ἡ πρὸς τὸν πατέρα τῆς συμπάθεια ἔμενεν ἀναλλοίωτος. Ὁ Κόμης πολὺ βραδέως ἐνόησεν, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἐκρυπτεν ἀπ' αὐτοῦ κάτι. Ἐδέξθη ἡ ὠχρότης αὐτῆς νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν του. Πρᾶγματι, ἡ Μαρία εἰς διάστημα ὀλίγων μηνῶν ἔχασε ὅλην τὴν λαμπρὴν τῆς νεότητος. Τὸ μέτωπόν τῆς ἐσκιάσθη, τὰ χεῖλη τῆς ὠχρίασαν καὶ τὸ κυανοῦν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἠκαυρώθη. Ὁ κόμης τὴν ἐζήτησε, ἐκείνη δὲ τῷ ἀπήντησεν ὅτι ἦτον εὐτυχὴς, ἠγνόνει μάλιστα πῶς ἠδύνατο νὰ μεταβληθῆ ἄφου εἶχε πατέρα ὅστις τόσοσ τὴν ἐλάτρευεν. Ἀληθὲς ὅμως, ὅτι τὸ ὠχρὸν μειδίμα τῆς, καὶ οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ τῆς διέψευδον τοὺς λόγους τῆς. Ὁ πατὴρ τῆς ἠσθάνθη ὅτι ἡ θυγάτηρ του δὲν ἦτον εὐτυχὴς.

Ἐὰν εἶχε μητέρα, αὕτη ἤθελε μαντεύσει, ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἐτόλμα νὰ εἴπῃ. Ἀλλ' οἱ ἄνδρες καὶ οἱ πλέον ὀξυδερκεῖς δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὰς νεαρὰς αὐτὰς καρδίαις. Ὁ κόμης Κερουάρ, ζήτων ν' ἀνακαλύψῃ πόθεν προήρχετο ἡ θλίψις τῆς θυγατρὸς του, συνεπέρανεν ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ βραδύνη ἐπὶ πλέον τὸν γάμον. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο καθόλου ἑτοιμος.

Πληροφόρηθεῖσα τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς τῆς, ἡ Μαρία ἀπήντησεν, ὅτι ἦτο κατ' ὅλα εὐτυχὴς, ὅτι ἐπρόσιμα νὰ περιμένῃ ἐν ἡ δὴ ἔτι ἀκόμη καὶ δὲν ὑφίστατο οὐδὲμία βία. Καὶ ταῦτα ἔλεγε πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἐναγκαλιζομένη τὸν τράχηλον κατὰ τὸ ἥμισυ κλαίουσα καὶ παρακαλοῦσα ἢ θωπεύουσα αὐτόν. Ἐδραβύνθητε τὸ τέκνον σας πάτερ μου; ἡ παρουσία μου σὰς ἐνοχλεῖ; Γινομαὶ πρόσκομμα εἰς τὴν εὐδαιμονίαν σας; ἢ εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε πλέον τὴν θυγατέρα σας; Καὶ μυστικὰ ἀλλας θωπευτικὰ λέξεις κόρης περιληφμένῃς πρὸς τὴν δὲ ἀρέσκει ὁ σύζυγος ἐν ὁ πατὴρ τῆς τῇ προώριζε.

Ὁ Κόμης ἀνεκοίνωσε τὴν ἀρνήσιν ταύτην τῆς θυγατρὸς του εἰς τὸν Κον Γρανλιέ, ὅστις καὶ πάλιν ἀπήντησε διὰ τῆς βρετανικῆς ψυχραιμίας ὅτι ἠδύνατο νὰ περιμένῃ ἀκόμη καὶ ὅτι ἡ θέλησις τῆς Μαρίας ἦτο καὶ ἰδική του.

Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ξένων των, ἡ Μαρία πολυλάκις ὠμίλει εἰς τὸν πατέρα τῆς περὶ τῆς θείας τῆς, ἐ-

νόστα δὲ καὶ περὶ τοῦ Ὀκτάβιου. Μετὰ τινα χρόνον ὅμως ἡ ἀντιπάθεια τοῦ κόμητος πρὸς στιγμὴν πραῦνθεῖσα διεγέρθη ζωντοτέρα ἢ ἄλλοτε.

Ὁ Κόμης Κερουάρ, βασιλοφρων, δὲν ἠγάπα τοὺς ὑποσκάπτοντας τὸν θρόνον. μεταξὺ τῶν ὀπείων ἦτο καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐκ τῶν πρώτων. Τσοῦτον δὲ ἐξηγγιωτο ὁσάκις ἀναγίνωσκεν εἰς τὰς ἐφημερίδας τὸ ὄνομα τοῦ Κοτ Δυδιδιέ, ὅστε ἡ Δεσποινὶς Κερουάρ ἀπεφάσισε καθ' ἐκαστὴν ν' ἀναγινώσκῃ κρυφὰ τὰς ἐφημερίδας αἰτίνας ἐμελλον νὰ περιέλθωσιν εἰς χεῖρας τοῦ πατρὸς τῆς. Δυστυχῶς τοῦτο δὲν ἐπιτυγχάνετο καθ' ἡμέραν, οὕτως, ὅστε ὁ κόμης ὅστις ἐθεώρει τὸν οἶκόν του ὡς τὸ καθαρότερον ἀγιαστήριον τῆς μοναρχίας, μετενόησε μετ' ὀλίγον διότι ἐδέχθη ὑπὸ τὴν στέγην τῶν Κερουάρ τὸν υἱὸν ἐνὸς τῶν ἀσπονδοτέρων ἐχθρῶν τῆς βασιλείας.

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἔλεγε ἐνόστα ἡ Μαρία, διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς τῆς, δὲν φοβεῖσθε μήπως εἴσθε ἀδικος πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἀδελφῆς σας;

— Ἀδικος πρὸς τὸν νέον αὐτὸν λύκον! ἀπῆντα ὁ κόμης εἰρωνικῶς.

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, πάτερ μου, ἔσπευδε νὰ προσθέσῃ ἡ Μαρία στηριζομένη νοητικῶς ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Κυρίου Κερουάρ, ὅτι σεις παίζετε τὸ μέρος τοῦ λύκου, καὶ ὁ ἐξαδελφός δὲν εἶνε μᾶλλον τὸ πρόβατον τὸ θροισζόμενον εἰς τὸ καθαρὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς;

— Οἱ Δυδιδιέ! ἀνεφώνησε, στρέφων τὴν ἐφημερίδα ἣν ἐκράτει εἰς χεῖρας καὶ ρίπτων αὐτὴν μετὰ θυμοῦ, οἱ Δυδιδιέ! Ἀλλὰ δὲν τοὺς γνωρίζεις! Εἶνε οἰκογένεια ληστῶν, ἀγέλη θῶων, φυλὴ βασιλοκτόνων. Αὐτὸς, ὁ Δυδιδιέ τί ἄλλο πράττει ἤδη ἢ ν' ἀκονίζῃ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του; Ὅν ὠρικίζομεν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὑπῆρξε εἰς Δυδιδιέ συνεργός εἰς τὸν θάνατον τοῦ βασιλέως Καρόλου. Οἱ Δυδιδιέ θὰ κατατρέψωσι τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας.

— Ἀλλ' ὁ Ὀκτάβιος, πάτερ μου. . .

— Εἶνε Λυκιδεὺς ὅστις θέλει λείπει τὸ χυθὲν ὑπὸ τοῦ πατρὸς του αἵμα.

— Ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς σας. . .

— Διάβολε! δὲν εἶνε πλέον ἀδελφὴ μου. Πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ἀπερνήθη τὸ ὄνομα τῶν Κερουάρ, καὶ δόξα τῷ Θεῷ! οἱ Κερουάρ τῇ τὸ ἀνταπέδωσαν.

— Νέος τόσοσ γλυκὺς, πάτερ μου καὶ ὅστις ἐφαίνετο τόσοσ ἀγαπῶν ἡμᾶς!

— Ἐχει τὸν ὑποκριτικὸν ὀφθαλμὸν τοῦ πατρὸς του.

— Ὄφθαλμοὺς γαλανοὺς ὡς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ!

— Τὸν παρετήρησα καλῶς: ἀνεκάλυψα ἐν αὐτῷ θηριώδεις ὀρέξεις, καὶ φονικὰ ἐνστικτα.

— Ὁ Ὀκτάβιος! ὁ ἀξιαγάπητος αὐτὸς νέος!

— Ὅν ἔδης ἡμέραν τινα τὸ ἔργον τῶν Δυδιδιέ εἰς τὴν Βουλὴν ἔ! Δόξα τῷ Θεῷ! Ἐὰν ὁ Βασιλεὺς Κάρολος ὁ Δέκατος εἰσέλθῃ ἡμέραν τινα εἰς τὸ βουλευτήριον, μετὰ τὴν μάστιγα ἀνὰ χεῖρας, ὅλοι, οὗτοι οἱ φλόαροι καὶ οἱ λησταὶ θὰ διωχθῶσι διὰ τῆς θύρας: ὁ Βασι-

λεὺς Λουδοβίκος δέκατος τέταρτος δὲν ἐνήργει διαφοροτρόπως.

Πᾶν ὅτι ἡ Μαρία ἔλεγε, ἐξηγγίωκε τὸν πατέρα τῆς. Ἡ πτωχὴ νεανὶς κατέληγεν ἀσπαζομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ γέροντος καὶ ἀπεσύρετο κλαίουσα.

Ἐν τούτοις, ἀνεπαίσθητος μεταβληθὴ βαθμηδὸν ἐπήρχετο ἐπὶ τῆς νέας πυργοδεσποίνης. Πρὸ τινῶν μηνῶν ἰδίως ἡ ἀσθένεια προώδεσε ταχέως. Φθινοπωρινὴν τινα ἐσπεραν εἰς τὴν λάμπιν τοῦ φωτός, ὁ κόμης Κερουάρ παρετήρει τὴν θυγατέρα του, ἣτις εἶχε διακόψει τὸ ἐργόχειρόν τῆς καὶ βυθισθῆ εἰς ἄφρων ἐκστασιν. Κατεπλάγη ἐκ τῆς ὠχρότητος τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς καὶ τῆς ἰσχνότητος τοῦ προσώπου τῆς, αἱ παρειά τῆς ἦσαν πλήρεις δακρύων.

Ὁ κόμης ἠγέρθη, ἔλαβε μεταξὺ τῶν χειρῶν του τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς θυγατρὸς του, καὶ θλίβων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του:

— Πάσχεις, κλαίεις; τί ἔχεις; ἐφώνησεν.

Ἡ Μαρία ἀνηγέρθη ὡσεὶ ἀρυπνίσθη ὑπὸ τινος ὀνειρου. Ἡθέλησε νὰ σπογγίσῃ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἄλλ' ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἐμπόδιζε, καὶ κρατῶν αὐτὴν πάντοτε ἐπὶ τοῦ στήθους του:

— Κλαίε, καὶ ἐξηγγίωσόν με τὴν πηγὴν τῶν δακρύων σου: οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι, ἐγὼ θὰ τὴν ξηράνω, εἶπε καλύπτων διὰ φιλημάτων τὸ μέτωπον τῆς νέας διακρυρούσης.

Ἡ Μαρία ἐξεροῦσε εἰς λυγμούς.

— ὦ, πάτερ μου! τὸ μυστικὸν ὕπερ μὲ φονεῖε θὰ σὰς ἐφύνηε: ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀποθάνω μᾶλλον ἢ νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ πρᾶγμα ὕπερ θὰ θλίψῃ καιρίως τὴν καρδίαν σας.

— Εἶνε ἀδύνατον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Κύριος δὲ Κερουάρ, θωπεύων τὴν κόμην τῆς Μαρίας, νὰ δεινώσης ἀφ' ἐαυτῆς τὴν βαρῦτητα τῶν ἀπορρήτων σου. Ἄνοιξόν μοι τὴν καρδίαν σου τὰ αἰσθητά τῆς ὁποίας οὐδέποτε ἔπρεπε νὰ μοι ἀποκρύψῃς. Δὲν ἔχεις ἀνάγκην συγγνώμης: ἐὰν εἶχεν ἄλλως, εἰς τί χρησιμεῖε ἡ πατρικὴ ἀγάπη μου ὅταν δὲν δύναται νὰ συγχωρήσῃ.

Τρυφερὰ αἶμα δὲ καὶ αὐστηρὰ ἡ φωνὴ τοῦ Κυρίου δὲ Κερουάρ παρεκάλε καὶ διέττατε συγχρότως.

Ἡ Μαρία ἀπεσπάρθη τῶν βραχιόνων οἵτινες τὴν ἐσφιγγον καὶ γονυπετήσασα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ γέροντος.

— Τὸ θέλετε πάτερ μου; ἔ! καλῶς. . . καλῶς, πάτερ μου, δὲν ἀγαπῶ τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ. Ὅταν ὑποχρεώθην ἀμφοτέροι δι' ἐπισήμου ὑποσχέσεως, ἐνόμιζον ὅτι θὰ ἠδύναμην νὰ τὸν ἀγαπήσω μίαν ἡμέραν. Τότε τοῦτο μοι ἐφαίνετο εὐκόλον. Σύγγνωτέ μοι: Ἡπατώμην, ἔδοκίμασα, ἐπὶ πολὺ ἐζήτησα τὴν καρδίαν μου, ἐπὶ πολὺ τὴν ἐδασάνισα ὑπέφερα πολὺ, ἐπερίμενα ἐπὶ πολὺ, πλὴν ματαίως: αἰσθάνομαι, οἶμοι! ὅτι πρέπει νὰ ὑποκύψω εἰς τὸ καθῆκον. Ἐν τούτοις, ἡ ἐσπῆχὴ τοῦ γάμου τούτου πλησιάζει, καὶ ἰδοὺ ὅτι φονεῖε τὸ τέκνον σας.

Ὁ Κύριος Κερουάρ, δέμενε σιωπηλὸς, μετὰ τὸ μέτωπον σύνοφρου.

— Κόρη μου, εἶπε τέλος, διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ἀγαπᾶς τὸν κύριον δὲ Γρανλιέ;

— ὦ! μάλιστα πάτερ μου, ἀνέκραξεν.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ θυνηθῆς ποτὲ νὰ τὸν ἀγαπήσῃς; Ὁ γάμος οὗτος προσκρούει εἰς τὰ αἰσθητά σου καὶ τὰς ὀρέξεις σου; Τοῦτο σὲ φονεῖε πολυαγαπημένη μου θυγάτηρ;

— Ναι, πάτερ μου, ἐψιθύρισε ἐκείνη.

— Μετὰ σιωπὴν μακροτέρην τῆς πρώτης:

— Κόρη μου, εἶπεν ὁ κόμης δὲ Κερουάρ ἐγειρόμενος, μέλλω νὰ πράξω ἀναφορικῶς πρὸς τὴν εὐτυχίαν σου: ὅτι δὲν ἐπράξα οὐδέποτε ὅπως ἀποφύγω τὸν θάνατον ὅτε ἠγάπων τὴν ζωὴν, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νεότητός μου. Εἶθε ἡ γενεὰ τῶν Κερουάρ νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Δι' ὑμᾶς, θυγάτερ, θὰ ἀναλάβω παρ' ἀνθρώπου τῆς καρδίας μου τὸν λόγον ὃν ἀμφοτέροι ἐλευθέρως ἐδῶσάμεν.

— ὦ πάτερ μου, ἀνέκραξεν ἐὰν φρονεῖτε ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν εἶνε τόσοσ δεσμευμένη, ἀφετε τὴν θυσίαν νὰ ἐκπληρωθῇ.

Ὁ κόμης Κερουάρ ἀπηλλάγη τὸς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐγκαλισμῶν τῆς θυγατρὸς του, καὶ ἠτοιμάσθη ὅπως γράψῃ εἰς τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ.

Ἡ Μαρία δὲν ἠδύνηθη ν' ἀποκρύψῃ κίνημα χαρᾶς. Δὲν ἐξεμυστηρέυθη ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ τῆς, ἀλλ' ἦτο ἐλευθέρως εἰς τὸ ἐξῆς καὶ τὸ μέλλον τῇ ἀνῆκε.

Ὁ κόμης ἐκάθητο ἐμπροσθεν τραπέζης καὶ ἡ γραφὴς ἔτρεπε μεταξὺ τῶν δακτύλων του.

— Ἦτο τὸ τελευταῖόν μου ὄνειρον, ἡ τελευταία ἐλπίς μου, εἶπε διὰ φωνῆς πεπνιγμένης. ὦ τέκνον μου, ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον, καὶ τοῦτο ἔσται μετ' ὀλίγον, κόρη μου, μὴ λησμονήσης μέχρι τινος βαθμοῦ σὲ ἠγάπησεν ὁ πατὴρ σου. Ἐνθυμοῦ ὅτι ὑπῆρξες προσφιλεστέρα εἰς ἐμὲ καὶ αὐτῆς τῆς τιμῆς, καὶ ὅτι ἡ φωνὴ τῆς θλίψεως σου ἦτο μᾶλλον ἐπιτακτικὴ ἢ τῆς συνειδησεώς μου.

Εἰς τὴν ἀγαπητὴν καὶ συμπαθὴ ἐκείνην φωνὴν ἡ δεσποινὶς Κερουάρ ἠσθάνθη τὴν ψυχὴν αὐτῆς λειποψυχοῦσαν.

— Ἀφετέ με ν' ἀποθάνω, ἐφώνησεν.

Ἀλλ' ὁ γέρον τὴν ὠθησε μετ' ἀγαθότητος.

Πλὴν, δὲν εἶχεν ἀναλάβει εἰσέτι τὴν γραφίδα, ὅτε καλπασμοὶ ἔππου ἀντήχησαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ σχεδὸν αὐτοστιγμῇ ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἦτο ὠχρὸς καὶ μᾶλλον σοβαρὸς τοῦ συνήθους.

II

Ὁ Κύριος Κερουάρ καὶ ἡ θυγάτηρ του ἐλέποντες αὐτὸν εἰσερχόμενον, προσηθάθησαν δυστύχημά τι ἀνεπανόρθωτον. Ἀμφοτέροι ἠγέρθησαν ἵνα τὸν ὑποδεχθῶσιν.

Διὰ σιωπηλοῦ κινήματος τοὺς παρεκάλεσε νὰ καθήσως καὶ λαδῶν ἰθέσιν ἀπέναντι αὐτῶν :

— Κύριε κόρη, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκριμένης, ἔρχομαι νὰ σὰς ἀποδώσω τὸν λόγον σας : Δεσποινίς, εἴθε ἐλευθέρᾳ, προσέθετεν ἀπειθυνόμενος πρὸς τὴν Μαρίαν.

Ἡ πληγωθεῖσα ὑπερηφάνειά ἀπέπνιξε παρὰ τῷ γέροντι κόμητι τὴν χαρὰν ἣν ᾤφειλε νὰ αἰσθανθῆ ἐπὶ τῇ ἀνεπίστῳ ταύτῃ προτάσει ἡ Μαρία ἐνδομύχως ἠγάριστῃσε τὸν Θεόν.

— Μὴ μὲ διακόπτετε, ὑπέλαβε πάραυτα ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ. Σὰς ἀγαπῶ δεσποινίς, καὶ ὁ Θεὸς μοὶ εἶνε μάρτυς ὅτι καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην θὰ ἐπλήρωσον διὰ τοῦ αἵματός μου τὴν ὑψίστην εὐτυχίαν τοῦ νὰ ἐνώσω τὴν ὑπαρξίν μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σας. Σὰς ἀγαπῶ κύριε κόρη, σὰς ὑπολήπτομαι καὶ δὲν ἔπαυσα ποσῶς, νὰ ἐπιθυμῶ τὴν συγγενειάν σας. Ὁ γάμος οὗτος ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ πατρός μου. Ἀπέθανε μὲ τὴν ἐλπίδα ταύτην, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῆ ὑπῆρξεν ἡ πολυτιμότερα κληρονομία μου. Ὅποτε ἐξήγησα τὴν χεῖρα τῆς Δεσποινίδος Κερουάρ, τὸ πᾶν μοὶ ἐμεῖδιχα. Μοὶ ἐφαίνετο τότε ὅτι εἰς ἀνταλλαγμὰ τῆς εὐτυχίας ἡς θὰ ἀπῆλαυον, εἶχον καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω ἐκ μέρους μου, εἰς ψυχῆν γενναίαν μέρος τῆς τύχης καὶ τῆς παρουσίας μου. Μοὶ ἦτο γλυκὺ ἐπίσης Δεσποινίς, νὰ σκέπτομαι ὅτι, δυνάμει, τῶν φροντίδων τῆς τρυφερότητος, καὶ τῶν περιποιήσων μου, θεὸς διηγῆτε βίον ἀξίον τοῦ ὀνόματός, τῆς χάριτος καὶ τῆς ὠραιότητός σας. Δὲν πρέπει νὰ τὸ σκέπτομαι πλέον, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχω εἰμὴ τὸν ἔρωτά μου. Ἡ καλλιτέρα μερὶς τῆς παρουσίας, ἣν τόσον ἐπεθύμουν νὰ θέσω πρὸ τῶν ποδῶν σας, κατεποντίσθη πρὸ ὀλίγου. Τὴν πρώϊαν ταύτην ἐμαθον τὴν θλιθεράν εἶδῃσιν. Τὰ πολιτικά μίσθ μὲ διώκουσι. Καθ' ἣν ὥραν σὰς ὀμλῶ, τὰ δάση τοῦ πύργου μου καίονται, καὶ τίς οἶδε! ἂν θὰ μεῖνῃ λίθος ἐπὶ λίθου ἐκ τοῦ πύργου τῶν προγόνων μου; Πτωχὸς, προγεγραμμένος, ἀνεύ ἀσύλου, δὲν σύρω ὀπισθὲν μου ἢ κατηραμένην τύχην. Ἀναλάβετε λοιπὸν, ὦ φίλε τοῦ πατρός, μου, τὸν λόγον ὃν μοὶ ἐδώσατε, ἐστὲ ἐλευθέρᾳ ὑμεῖς ἥτις μοὶ ἐσυγχωρήσατε νὰ σὰς καλῶ μνηστὴν τῆς καρδίας μου. Δὲν μοὶ ἀνήκει πλέον νὰ σὰς σύρω εἰς τὴν ὄλεθρόν μου.

Κεραινὸς δὲν ἠθέλε καταπλήξῃε τόσον τὸν κόμητα καὶ τὴν Μαρίαν, ὅσον οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ. Διέμειναν ὡσεὶ ἀπολιθωμένοι. Πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Γρανλιέ, ἀμρότεροι ἠδύναντο ν' ἀποδώσωσι τὸν λόγον των. Ἡδὲ ὁμοῦς δύνανται; Ἡδύναντο ν' ἀναλάβωσι ἀνεύ αἰσχύος τὸν λόγον ὃν ὁ Κύριος δὲ Γρανλιέ τοῖς ἀπέθεδε μετὰ ἰτόσης γενναϊότητος; Ὁ δὲ Θεὸς μόνος γινώσκει τί συνέβη ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ τελευταίου τῶν Κερουάρ. Ἐπρόκειτο νὰ ἐκλείθῃ μετὰ τῆς δυστυχίας τῆς θυγατρὸς του, καὶ τῆς ἀτιμίας τοῦ ὀνοματός του. Δὲν ἤξευρε τί νὰ προτιμῆσῃ. Τότε, ἡ Μαρία, ἄξιον τέκνον τῆς εὐγενεοῦς γενεᾶς τῆς, ἠγέρθη καὶ διὰ φωνῆς ὑψηλῆς καὶ σταθερᾶς :

— Κύριε δὲ Γρανλιέ, τῷ εἶπε, ἂν δὲν σὰς ἀνήκει νὰ μὰς σύρετε εἰς τὸν ὄλεθρόν σας, ἀνήκει εἰς ὑμᾶς νὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν. Ἡ πτωχεία σας εἶνε προσφιλεστέρα ἡμῖν ἢ τὰ πλούτη σας. Ἐνώσω ὁ πύργος οὗτος ἵσταται ὄρθιος, οὐδέποτε θὰ εἴθετε ἀνεύ ἀσύλου, καὶ ἂν ἦναι ἀληθὲς ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε, ἰδοὺ ἡ χεῖρ μου εἶνε ἰδική σας, Κύριε. Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ δεσποινίς Κερουάρ ἔτεινε τὴν χεῖρά της ἥτις δὲν ἔτραψε.

— Εὐγε! ὦ γενεά μου! εὐγε! ὦ θυγάτηρ! ἐφώνησεν ὁ γηραιὸς κόμης συγκεκριμένης.

Καὶ ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους του τοὺς δύο νέους οὗς ἤνωσεν ἐν τῷ αὐτῷ δεσμῷ τῆς ἀγάπης του.

Διαρκούσης τῆς σκηνῆς ταύτης, ἡ δεσποινίς Κερουάρ διέτελει ἄφωνος, ὑψηλόφων ἕνεκεν αὐτῆς τῆς θυσίας τῆς. Ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τοὺς ἐνδοισμούς τοῦ Κυρίου δὲ Γρανλιέ, καὶ ὤρισεν ἡ ἰδία εἰσβολὴν προσεχῆ ἐποχὴν τοὺς γάμους των. Ὁ κόμης Κερουάρ, ἐγνώριζε καὶ συνηθάνετο τί τοῦτο ἐστοιχίζεν εἰς τὴν θυγατέρα του; ἄλλ' ἐδέχθη τὴν θυσίαν τοῦ τέκνου του μὲ τὸν ἀκαμπτὸν ἐγωισμόν της τιμῆς, τὸν σκληρότερον καὶ τὸν μᾶλλον ἀνένδοτον τῶν ἐγωισμῶν. Ἄλλως, ὁ γέρον εὐγενῆς ἀπειχε πολὺ τοῦ νὰ σκεφθῆ, ὅτι ἡ θυγάτηρ του θ' ἀπέθνησκεν. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὰς ἀντιπαθείας, καὶ συνεπέριζεν, ὅτι τοῦ χρόνου προϊόντος, ἡ Μαρία θὰ ἠγάπησεν τὸν σύζυγόν της, ἄξιον ἄλλως τε κατ' αὐτὸν ν' ἀγαπᾶται. Πράγματι διὰ τὸν κόμητα Κερουάρ, μὴ ὑποπτεύοντα τίποτε, τί ἦτον ἡ ἀρσίσσις αὐτῆ; ὁ Κύριος Γρανλιέ ἦτον νέος, ὠραίος, καὶ εὐγενῆς εὐπατρίδης, ὡς ὁ πατήρ του, ἡ Μαρία ταχέως θὰ ἐπαγηρορεῖτο. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἀνεχώρησε βραδέως τοῦ πύργου. Ὅταν ἡ Μαρία ἔμεινε μετὰ τοῦ κόμητος, οὐδὲν ἀπέδειξε τοῦ ὅτι ὑπέφερε ψυχικῶς. Ἐβεβαίωσε τὸν γέροντα περὶ τῆς ἐθελοσύνης θυσίας της καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτοῦ μὲ τὸ μείδιμα εἰς τὰ χεῖλη, ὡς τὸ ἀρχαῖον θυμὸν πορευόμενον εἰς τὸν βωμὸν μὲ στέφανον ἐξ' ἀνθέων. Ἄλλ' ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὴν μόνην ἐν τῷ δωματίῳ της, ὅτε ἤξευρεν ὅτι οὐδεὶς τὴν παρετήρει, ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος, ἡ ἀπελπισία της ἐξερράγη καὶ ἡ καρδία της ἐλευθέρᾳ τέλος, ἀνελύθη εἰς λυγμούς.

— Ὁ πάτερ μου! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς σπαρακτικῆς, ἀπηλλαχθῆμεν τέλος; Μοὶ προσεφέρετε τὴν θυσίαν τῆς τιμῆς σας; ἐγὼ θυσιάζω ὑπὲρ ὑμῶν, τὴν εὐδαιμονίαν μου, τὸν ἔρωτά μου, τὴν ζωὴν μου. Ἡ θυγάτηρ σας ἔπραξεν ὅ,τι εἶδε διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ὀνοματός σας; Ἐἴμι δυστυχῆς; Εἴθε εὐχαριστημένος πατήρ;

Ἐπεριπατεῖ ἐν τῷ δωματίῳ μὲ ὕψος ἀπεπλανημένον, τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ, τίπτουσα τὸ στήθος καὶ δακνουσα τοὺς βραχίονας ἐκ λύπης. Ἡγάπη ἡ δυστυχῆς πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἔφερε τὸ ἄσπαστον ἔρωτος σιωπηλοῦ καὶ βαθέως. Ἡ ἀπὸ τὸν ἐξαδελφόν της Ὁκταβιον. Ἐδέησεν ἔλθῃ ἡ ἀπειρία περὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Κόμητος, ὅπως μὴ ἐνοήσῃ κατὰ τὴν διαμονὴν της ἀδελφῆς του καὶ τοῦ υἱοῦ της εἰς τὸν πύργον, ὅτι αἱ δύο αὗται νεότητες εἶ-

κον ἢ μία τὴν ἄλλην. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας οἱ δύο οὗτοι διασκέδαζον ἐν πᾶσιν ἐλευθερίᾳ καὶ ἀθωότητι, εἰς τὰ δαση εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ἐν κενρῷ νυκτός, καὶ ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ἡλίου. Εἶχον τοὺς αὐτοὺς ἀρεταίς θαυμασμῶς, τὰς αὐτὰς διαχύσεις. Ἡ αὐτὴ χάρις ἐκάλυπτο τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ τὰς ὀμιλίαις των. Αἱ ἀ' αὐτὰς διαθέσεις, αἱ αὐταὶ συμπεθέσαι τοὺς ἦνοιαν ἀδιόρα τῶς. Ὁ ἔρωτος γενναῖται ἐκ τῶν προσκομιμάτων. Οἱ πατέρες αὐτῶν ὑπῆρξαν ἐχθροί. Μεμνηστευμένη τὸν ἐξ' ἀδελφόν της Ὁκταβιον ἔως θὰ ἠγάπησεν τὸν Κύριον Γρανλιέ. Ὁ Ὁκταβιος καὶ ἡ Μαρία ἠγάπηθησαν, ὡς συμβαίνει ἄλλοις τὴν ἡλικίαν ταύτην, καὶ ὁ ἔρωτος των, ἐστὶς ἔμεινε κεκρυμμένος εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν των, δὲν ἀπεκαλύφθη αὐτοῖς ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ, ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας των, ὡμολόγησαν μετὰ τοῦ ὅ,τι καὶ εἰς αὐτοὺς δὲν εἶχον ἔως τότε ὀμολογήσει. Πότα δ' ἔκραυ, πῶσαι θλίψεις, πῶσαι ὑποσχέσεις δὲν ἀνηγάλλ' ἔγισαν ὑπὸ τὰς δεινροσυχοῦς τοῦ κήπου Κερουάρ! Ἦτο ἑσπέρα γαλήνης, ἑσπέρα φθινοπωρινῆ, οἱ ἀστὲρες ἔλαμπον εἰς τὸ στερέωμα, ἡ σελήνη ὑψοῦτο ἔπισθεν μεγαλῶν δένδρων, ὁ ποταμὸς ἐκούλιε τὰ κύματά του ὑπὸ τοὺς πίδαξ των. Ὁ Ὁκταβιος ὤφειλε νὰ ἀναχωρῆσῃ τὴν ἐπαύριον : Ἦτον ἡ πρώτη ἐρωτικὴ ἑσπέρα αὐτῶν, ἔως ἢ τελευταία! Ὁ μῆθος τῶν πρώτων ἐμολογιῶν, τῶν ἀγῶν τρυφῶν, διαχύσεις τῶν νέων ἐμολογιῶν, διαχύσεις τῶν νέων ψυχῶν τίς δύναται ποτε νὰ σὲ ζωγραφίσῃ! Ἐναίτι τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ, ὠρκίσθησαν ἔρωτα αἰώνιον καὶ διακαῆ. Ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ τῆς ἡδύτητας, ἡ Μαρία ἀλησμόνησε τὸ πᾶν, τὴν δεδομένην πίστιν της καὶ τὴν ὑποσχεθεῖσαν χεῖρά της. Ὁρκίσθη νὰ φυλαξῇ αὐτὴν διὰ τὸν Ὁκταβιον, καὶ ὁ Ὁκταβιος νὰ ἐπανέλθῃ ὅπως ζήτησῃ τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας παρὰ τοῦ πατρός της, καὶ ἀμρότεροι ἔλαβον ὡς μαρτυρὰς τὰ δαση, τὸν οὐρανόν, τὰ κελευρώζοντα ὕδατα, καὶ ἀπασαν τὴν ὠρὴν φύσιν ἥτις πρὸ ὀλίγου ἤκουσε τοὺς ὄρκους των.

Δὲν ἦδη νὰ ἐξηγήσωμεν, τί ἀπέγεινον ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα τῆς Μαρίας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου Δεδιδιέ. Τί ἀπέγεινον ὁ ἔρωτος τοῦ Ὁκταβίου; θὰ τὸ μαθώμεν ἀργότερον ἔως. Ὁ τῆς Μαρίας ἠδέχθη ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῶν δασῶν, ἐν τῇ σιωπῇ τῶν ἀγρῶν, ἐν τῇ συνεχεῖ θεωρεῖα τῆς φύσεως καὶ ἔμεινε κεκαλυμμένος ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ μυστηρίου. Ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου Γρανλιέ καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Ὁκταβίου τὸν μετέβαλον εἰς ἀληθὲς πάθος. Ἡ ἀπουσία εἶνε τι ποιητικὸν εἰνεὰ ὀρατός τις μαγίσσα ζωγραφίζουσα μὲ τὰ κληρότερα χρώματα, ἐκαστὴν στιγμὴν, ἐκαστὴν ὥραν τί λατρεύον ἐν. Ἡ προτιμῆσις τοῦ κόμητος Κερουάρ διὰ τὸν Κύριον Γρανλιέ καὶ τὸ μίσος του διὰ τὸν Ὁκταβιον, ἐκάλυπνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της Μαρίας τὴν εἰκόνα τοῦ ἐξαδελφου της. Ἐν τούτοις, αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες κερύροντο. Ὁ Ὁκταβιος δὲν ἤρχετο. Ἄλλ' ἡ Μαρία διέτριπε τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἀγνοοῦσα πολλὰ πράγματα, δὲν ἐγνώριζε τὰ τοῦ κόμητος. Οὐδέποτε τῇ συνέβη ν'

ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ ἀπόντος. Ἀντὶ νὰ ἐξ-αντλήθῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο, κατέστη ἡμέρα τῆς ἡμέρας σοβαρότερον. Κατ' ἐν τούτοις τὰ ἔτη, παρήρχοντο καὶ ὁ Ὁκταβιος δὲν ἐπανερχετο. Ἡ Μαρία τὸν ἐπερίμενον ἀλλ' οὔτε περιπένοίτο οὔτε τὸν ἐκατηγόρει. Ὑπῆρχε μάλιστα εἰς τὴν ἡρώικὴν ταύτην προσδοκίαν καὶ τι ὅπως δὲν ἀπῆρσκεν εἰς τὰ ἱπποτικά αὐτῆς ἐνοστικτα. Ὡς πρὸς τὸν Κύριον Γρανλιέ, ἦτο τόσον ψυχρὸς, τόσον ἤρεμος, ὥστε οὐδὲν ἀνησῶχε τὴν δεσποινίδα Κερουάρ ὡς πρὸς τὸν ἔρωτα της.

Ἐν τούτοις, ἡμέραν τινα ἡ Μαρία ἠσθάνθη τὸ ἄσπρος της ὑποκόπιον καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην της κλονισμένην. Τοῦτο συνέβη μετὰ τὴν ἐπαναστασίαν τοῦ Λουλουῦ. Ἐκτοτε τὸ μίσος τοῦ κόμητος πρὸς τοὺς Δουιδιέ δὲν εἶχεν ἔρια καὶ δὲν ἐπέτρεπαν εἰς τὸ ἐξῆς, εἰς οὐδένα ἐν τῷ πύργῳ νὰ προσέρῃ τὸ ὄνομα οὔτε τοῦ Ὁκταβίου οὔτε τῆς μητρὸς του. Ἄλλως τε ὁ γηραιὸς κόμης κλίτων ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, ἐπατῆχυσε τὸν γαμον τῆς θυγατρὸς του. Ὁ Κύριος Γρανλιέ ἔλαβε παντοτε ὅτι ἦτον ἐτοιμὸς. Ὁ Ὁκταβιος δὲν ἐπανερχετο, καὶ ἡ Μαρία ἐνόμιζεν ὅτι προτιμότερον θὰ ἦτο δι' αὐτὴν, ἂν ἀπέθνησκεν. Ἐσπῆραν τινα εἰς τὴν τρυφεράν φωνὴν τοῦ πατρός της, τῆ ἔραγγ ὅτι ἡ σκοτινὴ νύξ τοῦ βίου της ἐφωτίσθη, αἱ θύραι τοῦ μέλλοντος ἠνεώχθησαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἄλλ' ὡς ἀστραπὴ ἢ ἀκτίς ἐσέβηθη καὶ ψυχὴ της ἐπανετίθει εἰς τὴν σκοτινὴν διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῇ πλέον.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ ἔρωτος, ἡ ἐλπίς καὶ τὸ ὄνειρον αὐτῆς ἡ Μαρία ἐθυσίαζε διὰ τὴν τοῦ πατρός της ὑπερηφάνειαν. Ἐφαίμενον δι' νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ προσωπικὴ τις φιλοτιμία ἦν ἐκληροδοτήσων ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν Κερουάρ τῇ ὑπερηφάνειᾳ τῆς θυσίας ταύτης. Ἦτον ὑπερήφανος ὡς ὁ πατήρ της καὶ ὅτι ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν Κύριον δὲ Γρανλιέ, τὸ ἔπραξεν ὑπαίκοιουσα εἰς τὸν προφύσματον τοῦ αἵματός της καὶ εἶδος ἡρώικης ἀρσίσσις. Ἄλλως τίς ὑψηλόφων καρδίᾳ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἠθέλε πρᾶξι διαφοροτρόπως.

Ἡ κόμης καὶ ἡ θυγάτηρ του συνελήφθησαν ἀπροσδοκῆτως ὡς εἰς σιδερόν δίκτυον ἢ ἀποτέμας ἐμολογία τοῦ Κου Γρανλιέ ἠμέλωνεν διὰ μὲς τὴν πίστιν των καὶ ἐδέσμευσε τὸν λόγον των. Ἡδύναντο ἀνεύ αἰσχύος νὰ ἀπωθήσωσι τὴν πτωχείαν τοῦ εὐγενεοῦς τούτου νέου, ἀφοῦ ἐδέχθησαν τὴν εὐμερίαν του; ἀποσφραττῆ τις εὐχαρίστως τῶν καλῶν, ἀπὸ ἐμῶς καὶ τῆς δυστυχίας.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΡΥΣΟΝ ΒΑΛΑΝΤΙΟΝ

Ἡ Λουίζα Σεβιλιέ ἐπερίμενε ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἤδη ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ, εἴθε αἱ ἐργάτριαι τοῦ ἐργασταρίου Καζανὴν καὶ Ρουζὴ λαμβάνουσι τὰς πληρωμὰς των.

Ἡ διευθύντρια ἐφώναξεν ἐπὶ τέλους :

Ἡ σειρά σας, κυρία Σεβιλιέ!

Ἡ Λουίζα διεθυβύθη πρὸ τῷ γράφειον τῆς διευθυντρίας μετὰ τοῦ κιβωτιδίου της εἰς χεῖρας, ἐχαίρεισεν εὐγενῶς τοὺς ὑπαλλήλους, εἶτα δὲ ἐξῆγαγε τὸ κιβωτιδίον τὸ ἐργάτειον ὅπως ἔφεραν. Ἡ διευθύντρια ἐξήτασεν αὐτὸ ταχέως, διέτι τῆ ἐργασίᾳ τῆς κυρίας Σεβιλιέ ἦτο πάντοτε ἐπιμελειστάτα ἐκτετελεσμένη, καὶ εἶπε :

— Πολὺ καλὰ, δύνασθε νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ ταμεῖον.

Ἡ ἐργάτρια ἐξέτασεν ἐπὶ τινα λεπτά, εἶτα δὲ ἠρώτησε χαμηλοφώνως :

— Δὲν μοὶ διδοτε ἄλλη ἐργασίαν;

== "Όχι, δυστυχώς, απεκρίθη η διευθύντρια σκυθρωπώς. Αί δουλείαι δεν πηγαίνουν καλά, οι αγοραστικά δεν έρχονται, τὰ μαγαζιά είναι πλήρη έμπορευμάτων τὰ έποια δεν πωλούνται.

Έπανελάθετε μετά πέντε ή έξ έβδομαδάς. Η έργατρια προσπαθήσε νά μειδική και μετέθε εις τὸ ταμείον, όπου έλαβε πέντε φραγκά, τὸ αντίμιστον τῆς έργασίας ήν ειχε παραδώσει.

Ότε εύρέθη επί τῆς κλίμακος, έστη και έσπόγγισε δύο παχία δακρυά άτινα έρρεον επί τῶν παρειῶν τῆς. Σχεδὸν ταυτόχρονα ήκουσεν έπισθεν τῆς βήματα και φωνὰς οργίλους: ήσαν, αναμφιβίλως, άλλαί έργατριαί άτινας απήρχοντο τεθλιμμένοι διότι δεν θά έχωσι πλέον έργασίαν.

Συγκεκριτησεν αυτήν μή θέλουσα νά γίνει καταφανής ή λύπη τῆς, και διά στερεοῦ βήματος, έπροεβη πρὸς τὴν έδὸν Μονιμάτρης.

Συνήθως, άνήρχετο εις τὸ λεωφορείον νά μεταδῆ εις τὴν μεμκρυσμένη συνοικίαν τῆς Βαλλεβίλλης, ένθα κατοίκει: σήμερα δὲν ειχε τὸ δικαίωμα νά κάμῃ περιττὸν έξοδον. "Άλλως τε, ήτο μία τῶν πρώτων ημερῶν τοῦ άπριλίου, μία ώραία ήμέρα έκρας, μία ήμέρα ως εκείνη καθ' ήν ειχε νομφευσθῆ μετά τοῦ Ιωάννου Σε διλιέ, τοῦ καλοῦ ξυλογλύπτου.

Η αναμνησις αυτῆς επανήρχετο αφηνης εκ τὸν νοῦν τῆς νῆα τὴν παρεγορήθη εν τῇ πενή τῆς... διότι, εις τὸ μέλλον, ήτο εν τῇ πενή...

Και νά σκερθη ότι τὰ πρώτα έτη υπήρξαν τόσο ευτυχή! ... "Άληθής γὰ μὸς εξ έρωτος! Αυτός, ίκανώτατος τεχνίτης, εκέρδιζε δικήλως τὰ πρὸς τὸ ζῆν: αυτὴ καλὴ νοικοκυρά, οίκονόμος, άφοσιωμένη εις τὸν σύζυγον και εις τὴν οίκίαν τῆς... έπειτα, όταν άπέκτησαν υἱόν, ενόμισαν ότι θά εἶνε εὐτυχεις δι' ὅλον τὸν βίον.

Εἶχον ώραίαν οίκίαν εκ τριῶν δωματίων εν ὄδῳ τοῦ Στέμματος, με έπιπλα καινούργη και κομψά, αγορασθέντα ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Οὐδέν τὸς έλειπεν...

Αφηνς, εν γεγονὸς παρεδοξον, χρδαίον, ειχε διαταράξει τὴν ήσυχίαν του. Πολεμικὰ φημι, ὁ συναγωνισμὸς τοῦ εξωτερικοῦ, ή πληθώρα τῶν έμπορευμάτων, χιλιά πράγματα εκ τῶν ὁποίων οὐδεις ήδύνατο νά εννοήσῃ τίποτε.

"Απὸ δύο περιπού ἐπῶν, ὁ προϊστάμενος τοῦ Ιωάννου ειχεν αναγκασθῆ νά ἐλαττώσῃ ὀλίγον τοὺς μισθοὺς: Εξ μηνες βραδύτερον περιώρισε τὰς ὠρας τῆς έργασίας... Εἶτα δέ, κατήργησε μίαν ὀλιγκήρον ήμέραν... Και μετά ὀκτώ μηνες ὁ Ιωάννης Σεβιλιέ δεν ειργάζετο πλέον ειμή δύο ή τρεις ήμέρας καθ' έβδομάδα. Εξήτει έργασίαν εις άλλα έργαστήσια, αλλά δεν εύρισκεν.

Ότε ή σύζυγὸς του ειδε τὴν στενωχωρίαν εισχωρούσαν εις τὴν οίκίαν, δεν έδίστασε ποσὸς: έπαρουσιασθη εις τὸ έργαστήσιον ένθα ειχεν ήδη έργασθῆ άλλοτε, και τῇ έδωκην έργασίαν, ήν ήδύνατο νά εκτελέσῃ κατ' οίκον, φροντίζουσα ταυτόχρονα δια τὰ τῆς οἰκογενείας.

Τὰς ήμέρας, καθ' ἃς ὁ σύζυγὸς τῆς δεν ειργάζετο, ὠδήγει αυτὸς τὸ παιδίον εις τὸ σχολεῖον και έδοθῆ τὴν σύζυγόν του εις τὰς μικρὰς έργασίας τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας. Εργαζομένη πολύ, άγροπνοῦσα ενίοτε μέχρι τῆς τεταρτῆς τῆς πρωίας, εκέρδιζεν εἴκοσι φραγκά τὴν έβδομαδά. Τοῦτο ὁμως δεν επήρκει ν' άντικαταστήσῃ τὰ χρήματα, άτινα ὁ σύζυγὸς τῆς δεν εκέρδιζε πλέον: έζων ὁμως, τοῦλάχιστον, χωρὶς νά καμωσι χρέη, και, εν υφίσταντο πολλὰς στερήσεις, παρεγοροῦντο εκ τῶν μειδικμάτων τοῦ τέκνου τῶν... "Ηλικίον δέ ότι τὰ πράγματα δεν θά έβαινον παντοτε οὕτως.

Δυστυχώς, ή κατάστασης έχειροτέρειεν ὁσημέραι: μετά

τὸν σύζυγον δέ, ήλθεν ή σειρά τῆς γυναικὸς... Και ή έργασία τῆς ήλαττώθη... ή δυστυχῆς δεν ειργάζετο πλέον ή δύο ήμέρας καθ' έβδομαδα.

Τότε ή στενωχωρία κατέστη φρικτά, ανυπόφορος. Ηναγκασθησαν ν' αποταθῶσι πρὸς τοὺς ένεχυροδανειστικὰς... Τὴν προηγουμένη έβδομαδα ή Λουίζα ειχεν ένεχυρικῶς τὸ δακτυλίδιον τῶν άρραβίωνων τῆς... τὸ τελευταίον αυτῶν καταρύγιον... και ὁ σύζυγὸς τῆς έκλαυσε.

Παντα ταῦτα ανέλογίζετο ή δυστυχῆς άπεργομένη τὴν ὄδὸν τοῦ Στέμματος, και τῇ έφάνετο ότι δεν θά έχῃ πλέον τὴν δύναμιν ν' άντέχῃ.

Εύρίσκατο εις φρικτὴν στιγμήν αποθαρρύνσεως, έπισκεν εις τὸ βαθὸς τοῦ θυλακίου τὸ πεντέφραγκόν τῆς... θά ήρκει νά καταπράξῃ τὴν πείναν τοῦ υἱοῦ τῆς τὴν έσπεραν εκείνην και τὴν έπισοσχῃ... αλλά έπειτα: "Ό,τι θά φέρῃ ὁ σύζυγὸς τῆς, τὸ έχρωσεται εις τὸν παντοπώλην... Και εντός δεκά ήμερῶν έπρεπε νά πληρώσῃ τὸ ενόικιον τῆς οἰκίας, ὀδοῶντονα φραγκά, μίαν τριμηνίαν!

== Οὐδέποτε θά δυνηθῶ... οὐδέποτε! "Ανηλθε μετά κόπου τὰ τέσσαρα πατώματα τῆς κατοικίας τῆς, και, καθ' ήν στιγμήν έμελλε νά εισέλθῃ, έστη περιφοδος. Εἶχεν άκουσῆ βήματα τινα.

Τῆς ήδύνατο νά ήναι: Τὴν ὠραν εκείνην ὁ υἱὸς τῆς ήτο εις τὸ σχολεῖον, ὁ δέ σύζυγὸς τῆς δεν ειχεν ενότι έπιστρέφει εκ τοῦ έργοστασίου. Εἰσήλθεν, εν τούτοις, και εξεπλαγῆ ἰδοῦσα τὸν σύζυγον τῆς περιφερόμενον ανά τὸ δωματιον εν μεγίστῃ ταραχῇ, με τὰς πυγμὰς σνεσεργιμένας, τὴν ὄψιν ὠχράν.

Μέλις ειδε τὴν σύζυγον, ὁ Ιωάννης άνερώνησεν: == "Α! εἶνε πολύ... Λουίζα εἶνε παραπολύ!"

Η δυστυχῆς έπεσεν επί τινος έδρας, προσβλέπουσα μετὰ τρόμου τὸν σύζυγόν τῆς.

Οὗτος δέ εξηκολούθησε:

== Ναι! εἶνε πολύ!... Δεν σοί τὸ εἶπα, διότι ήσουν άρκετὰ δυστυχῆς... αλλά τὸ εἶχα μαντεύσῃ! Πρὸ ενός μηνὸς ήδη έγνωρίζον ότι τὸ κατ' ὀστημά μας δεν επωλοῦτε τίποτε, οὔτε μίᾶς δεκάρας πράγματα, και έδλεπον τὸ προϊστα μόνον μου πολύ στενωχωρημένον. Τέρκ έτελείωσε...

Σήμερα μας εκά λισεν ὄλους, και μὰς ειπε τὴν καταστάσιν του... πρόκειται νά διαλύσῃ δια νά μη χρεωκοπήσῃ... και τὸ έργοστασιον κλείσει... Ἰδοῦ!

Η γυνή έμεινε άκίνητος: δεν ειχε δύναμιν νά ὀμιλήσῃ.

Ο δυστυχῆς έροδηθη. == Συγγωρήσόν με, Λουίζα, σοί τὸ εἶπα ὡς πολύ απότομα...

== "Όχι φιλε μου, έτραύλισεν ή δυστυχῆς, ἔχι! "Ο Ιωάννης τὴν ήπάσθη τρυφερῶς, λέγων:

== "Όταν συλλογίζομαι ότι ή πτωχή μου Λουίζα αναγκάζεται νά σκοτωθῇ από τὴν έργασίαν διὰ νά μὰς θρίψῃ.

Ταυτόχρονα εκυψεν έλαβε τὸ κιβωτίδιον και τὸ ήνέμξε. Τρομερὸς σκρκασμὸς δίσταε τὰ χεῖλη του.

== Ένόησα!... Και σὺ!... Πολύ καλὰ! Δυνάμεθα νά καυχώμεθα ότι έχομεν τύχην!

Ητοιμάζετο νά εκφωνήσῃ άράν τινα όταν δύο κρούσματα εις τὴν θύραν διέλυσαν αφηνς τὴν ὀργήν του.

== Εἶνε αὐτὸς!, ειπε δια γλυκυτάτης φωνῆς.

== Οὔτε μία λέξιν πλέον! ειπεν ή μήτηρ.

Και ήνέμξεν εις τὸν υἱόν, ὅστις επέστρεψεν εκ τοῦ σχολεῖου.

Ο μικρὸς ένηγκαλίσθη τὴν μητέρα, ειτα ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα.

== "Ημην πρώτος! έφώναξεν.

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΑΜΟΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ

Διά τοῦ ἀτμοπλοίου "Εκλας" ἀφίχθησαν εις Νέα Υόρκην εἰκοσιτέσσαρες καλλιπάραι νεάνιδες εκ τῆς Σουηδίας, έφωδισμέναι δια τακτικῶν συμβολαίων, δύναμι τῶν ὁποίων υπήρχεσονται νά νομφευσθῶσι, μέλις ἀφίχθῶσι εις τὸν Νέον Κόσμον, τοὺς νέους τοὺς αποστειλαντας εις αὐτὰς τὰ χρήματα δια τὸ ταξείδιον. Τὸ γεγονὸν τοῦτο έθεσαν εις μεγίστην άναστάτῳσιν τοὺς πράκτορας μετακτατεῦσεως και τοὺς τελωνιακοὺς ὑπαλλήλους.

Οἱ τινες κατ' ἄρχας δεν ήξευρον εν έπρεπε νά εμπόδισωσι τὴν αποδίδωσιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων τούτων νεανίδων δύναμι τοῦ περιλατῆτου νόμου τοῦ απαγορεύοντος τὴν αποδίδωσιν έργατῶν μισθωθέντων εις τὸ εξωτερικόν. Διάσημοί τινες δικηγόροι απεφάνθησαν ότι ὁ νόμος ὅστος δεν δύνανται νά εκφωμωθῆ κατά τῶν σουηδῶν παρθένων κα- ὅστι οἱ προσκλήσαντες αὐτὰς δεν υποσχεθήσαν εἰρή γάμον, τοῦθ' δεν δύναται νά συγχυθῇ μετὰ μισθοδοσίας.

Ο άνκριτῆς επελήθη τότε τοῦ έργου του νά εξεγκασθῇ μή κί κόροι ήπατήθησαν και εἰκασθήσαν εις παρῖθα τινα, αλλά μετ' οὐ πολὺ έδεδωκῆθη ότι οἱ νεοί, οἱ προσκλήσαντες αὐτὰς εις "Αμερικὴν, άνήρχησαν εν πληρεί κληῖ πίστει και ειχον πράγματι σκοπὸν νά νομφευσθῶσι αὐτὰς. "Εκάστος αυτῶν ειχε συναρροθῆ μετὰ τῆς μελλονόμευ του δια τινος εν Στουάχλμμ πρακτορείου γάμων.

Αντήλλαχθησαν εἰρηκίως κί ἀλλάγοι φωτογραφία και τὰ σχετικά έγγραφα.

Εκάστη τῶν εἰκοσιτεσσάρων μελλονόμερων ειχε τὸ ἰδιαιτέρον δωμάτιόν τῆς επί τῆς "Εκλας: εν Νέα Υόρκη, δέ κατοίκησαν εις τὸ ξενοδοχεῖον Κόστλ-Γάρδεν, αναμίνουσαι τοὺς νομφεῖους τῶν...

Η ηλικία τῶν ποικιλλεται από τὸ δεκάτου εννάτου μέτρι τοῦ εἰκοστού πέμπτου έτους τῆς ηλικίας, εἶνε δέ σχεδὸν ἅπασαι ὠραιόταται. "Εξ αυτῶν τέσσαρες μόνον θά μένωσιν εις Νέα Υόρκην, κί δέ λοιπαί μεταβαίνουσιν εις διαφόρους χώρας τῶν Ηνωμένων Πολιτειῶν.

ΚΡΥΣΟΥ ΨΗΓΜΑΤΑ

"Ο επιληθεις της αναμφορσεως εαυτοθ συντελει εις την αναμφορσων της εναντίας πολυ περισεωτερον των φωτισκουτων η μεμφιμορων πατριωτων. Lavater.

Εξ εκ των λόγων δι' οθε προβαίνει βραδέτατα η αναμφορσος εις διέσι, ενω συμβουλομεν τους γειτνονας, λησμονομεν εντελως ημας αδιόθε. Alphonse Karr.

"Η ευτυχία φεται παρὰ την οικογενειακήν εστιαν, και μετασιπονει δ ζητων να δρψη αυτην εντός ετων κηπων.

"Αληθως ευτυχης δόναται να κληθη θετις δεν θνοει τον πλησιον αλλ' αρκειται εις θετι δια της φιλοπονίας εποριση. Smiles.

Πολλοι ανθρωποι ειτε δολλοι διότι δεν έχουσι την δύναμιν να προφίρωσι εχαίρωσ το δισύλλαβον "Οχι". Jerolds

(Εκ του ιταλικου)

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΝ ΝΑΧΡ-ΕΛ-ΚΕΛΠ ΚΑΙ Ο ΕΜΙΡΗΣ ΤΟΥ ΛΙΒΑΝΟΥ ΒΕΣΣΗΡ

Πολλά και διάφορα άκούσας περί των έν Νάχρ-ελ-Κέλπ άρχαιοτήτων, ήθέλησα ήμέραν τινά νά γνωρίσω τόν μικρόν εκείνον ποταμόν, όστις χάρις τοίς άγγλοις, διανύει σήμεραν 2 λευγών άπόστασιν και έρχεται νά μάς δροσίση υπό θερμοκρασίαν 40 βαθμῶν.

Ήπεύσας πρό της άνατολής του ήλιου, έξήλθον της πόλεως και άκολουθών τόν όδηγόν μου διήλθον τήν γέφυραν τήν ένούσαν τόν Λίβανον μετά του νομού Βηρυττού επί του όμωνύμου χειμάρρου, και κάμφας τό χωρίον άντ-Ηλία, έχώρισα διά της άμμόδους παραλίης πρός τόν άρχαίον Λύκον. Μετά κοπιώδη άνάβασιν και κατάβασιν επί γυμνών και άποκρήμων βράχων, άνεκάλυψα τέλος έλευσινά τινα λείψανα τών διαβοήτων εκείνων άναγλύφων και έπιγραφών. Ολίγιστα μάθων περί Τραϊάνου, Μαν-σούρ, Σεσώτριος και Ναπολέοντος, ήκολούθησα τήν καταστραφείσαν ρωμαϊκήν λεωφόρον, ήτις άλλοτε εξέτεινετο κατά μήκος της άκτής μέχρι Τριπόλεως, και διαβής τό ποτάμιον χωρίς νά βρέξω τούς πόδας... του υποζυγίου μου, εύρέθην πρό της θύρας έξοχικού καφενείου. Κατάκοπος έπεσα επί ψιάθου και ως άληθής άνατολίτης έζήτησα καφέ και ναργελέν χωρίς ν' άπαντήσω εις τά άλλεπάλληλα ναρκ-σάϊτ τών φελλάχων, οίτινες μ' έκούκλων χάσκοντες όσει ήμην ή κάμηλος του Lafontaine. Έπί πολλήν ώραν έκορκορίζον έν μακαριότητι τό βασανιστήριόν μου, χανόμενος εις νέφη νικητίνης και φανταζόμενος έαυτόν επί μέγαν ούρανόν οβλυμπόν τε έγγής της χρυσοθρόνου... Είνε άληθές ότι ού μακράν μου πύρ και φλόγας εξέπαμπον οί μέλανες όφθαλμοί νεκράς Μαρωνίδος, κατ' ούδέν ύστεροότης της μητρός της "Ηθης, άλλά φεϋ, ού συγχωρόνται και ένταύθα "Ιουδαίοι Σαμαρίταις... "Εάν δέν ήμην τούλάχιστον σχισματικός!..

Ένώ διετέλουν υπό τό κράτος του κλασικού εκφι, εις χαιρετισμός εις τήν άρμονικήν γλώσσαν του Λαμαρτινού μ' έδίασε νά στρέψω τήν κεφαλήν. Η γαλλική εινε έν Συρία πάγκοινοσ και δέν ώρειλον ν' άπαρήσω άν δέν έβλεπον ένώπιόν μου πολιόν γέροντα βρακοφόρον. Τῷ άπήντησα όσω ήδυνήμην χαριέντως και δὴ τόν προσεκάλεσα νά καθήτη επί της ούχί λιαν εύρείας ψιάθου μου δι' ένός φαντάς. Τῷ έρίσατε λίγεται ένταύθα έν παντί καιρώ και ώρα, εινε τό *Ad major em Deigloriam* τών "Ιησουϊτών, όπερ ό Βολταίρος τόσον εύφυώς σχολιάζει διά της εικόνας του τσαοός η. Πρό τινων έτι ήμερόν συναντήσας ύλοτόμον έργαζόμενον σүн τῷ ναρκ-σάϊτ ήκουσα και έν φαντασά ο άθλιος προσκαλόν με νά χειρισθῶ τόν πέλεκυν, ένόμιζεν δε τι εξετάζει έργον άβρότητος! — Ο πρσούτης μέ πύχαριστος, φέρων τήν δεξιάν επί του στήθου-

και φωνών έν παρατεταμένον *ιστάφορλα* μεθ' δ' εκάθησε δύο βήματα μακράν μου. Φοβούμενος άνέκαθεν τήν γεροντικήν φλυαρίαν, έσυρα του κόλπου μου τομάδιον και προσεποιήθην ότι άνεγίνωσκον, άλλά δέν ήδυνήθην νά μένω πολύ όπισθεν της άσθενούς άσπίδος μου. ο βρακοφόρος θέλων νά συνάψη συνδιάλεξιν, μοί ήρώτα ευγενώς τόν τίτλον του βιβλιαρίου ήτο άδύνατον νά μή άπκνητσω.

— "Ω, εκραξεν, έχετε άνά χείρας τόν γραφέντα τας «Μελέτας.»

- Τόν γνωρίζετε; ήρώτησα έκπληκτος.
- Λησμονείτε ότι έγραψε πολλά περί Λιβάνου;
- Πράγματι, άλλά δέν εύρίσκω έν αύτοίς ιστορικήν αξίαν...

— Μη τόν καταδικάζετε, ήτο ποιητής... Πρό της μεγαλοπρεπειας των κέδρων μου, έλησμονεί τόν φοδερόν πέλεκυν του Ταμερλάνου, εκάλει τούς λιβανίους εύτυχεϊς διότι κατώρθωσαν νά διατηρήσωσιν επί των βράχων τιν άλίγα μοναστήρια: ή φωνή του όρειγάλκου δέν άφινε νά φθάση μέχρι τών ότων του ό στεναγμός του δούλου. "Αλλως μή λησμονείτε, ότι έν καιρώ μελαγχολίας γράψας τήν *Λίμνην* δέν έπαυε φωνών πρός τόν φιλοσόφου: *Laissez-moi mien erreur; j' aime, il faut que j' eperre!*

"Ασυναίσθητως ήνοιγον τό στόμα και έχασκον μέ τήν σειράν μου. ο βρακοφόρος μου ήν κάμηλος, άλλά κάμηλος του αυτοκρατορικού κεραβανίου της Μέκκας! Ποϋ έφρανταζόμην ότι θα συνήντων τοιούτον θησαυρόν παρά τας έρήμους όχθας του Νάχρ-ελ-Κέλπ! "Ερριψα μακράν τόν Λαμαρτινό μου και ήρχισα ν' άπευθύνω διαφόρους έρωτήτας τῷ γέροντι. "Επί όλόκληρον ώραν εκρεμώμην, ούτως ειπείν, εις τά χείλη του, όπως συλλέξω άνέκδοτα και περιγραφάς ύψιστου ένδιαφέροντος, διά τούς μελετώντας τήν κατ'ε πολλά καθυστεροϋσαν ιστορίαν της Συρίας. "Αφού ώμιλήσαμεν ούκ όλίγα περί Δρούσων, Μαρωνιτών, Μηθουέλη, Γεζιτών, "Ανσαρίων και λοιπών ίθναρίων, ών τήν καταγωγήν οϋδεις έτι κατώρθωσε νά έλέγη άκριβώς, ή ρόμη του λόγου άπό τά δράματα του 60 έφερον ήμάς άναχρονιστικώς εις τά του 40.

— Έγνωρίσατε τόν Έμίρη η Βεσσήρ, ήρώτησα διακχιόμενος, όπως μάθω άληθείας τινας περί του υιου του Χάσεμ, έν ή πτερόσσσα φαντασία τών ίθκγειών δέν έδίστασε νά συγκρίνη πρός τόν μυθώδη εκείνον ήρωα: "Ανταρ!

— Φεϋ πολύ, άπεκρίνατο ό πολίος Λιβάνιος, καταλαμβανόμενος σίφνης υπό μελαγχολίας, τό όνομά του συνδέεται μετά της ιστορίας μου...

— Είνε δυνατόν! έφώνησα, μή τολμών νά ζητήσω εξομολόγησιν, και έν τούτοις προκαλῶν τιαυτήν.

— Είνε μακρά ή αφήγησις, επανέλαθεν εκείνος συμβουλευόμενος τό όγκώδες ώρολόγιόν του, εις δευτέραν συνάντησιν θα σας διηγηθῶ πολλά τά ένδιαφέροντα.

"Εσφιξε τήν χείρα μου μετά νεανικῆς σχεδόν ρώμης, και πεδήσας επί των κότων του όνου του έλαβε τήν εις Δζεϋνι άγυσαν. Μετά 8 ήμέρας κατὰ

τά συμφρονηθέντα, έτρεχον επί του βουκεφάλου μου πρός συνάντησιν του πολυτίμου βρακοφόρου. Δέν ήργησε νά φανῆ, έσφιξαμεν τας χείρας ως παλαιοί φίλοι, εκαθήσαμεν άντικρυ άλλήλων σταυροποδητεί, έρρορήταμεν παταγωδώς τόν καρφέ, έφέραμεν εις τό στόμα τά ναρκ-σάϊτς, άτινα ό καρφετώλης μετά πολλῆς της... ευστοίσις προσήνεγκεν ήμιν και επί τινας στιγμάς έν σιγή εξεστελέσαμεν παθητικώτατον duo αξιον των συνθεσεων *Μοχαρί, Weber* και *Μένδελσον*: ο ναργελές ως έμαθον εξ ίδίας πείρας, εινε άριστος άγωγός των ιδεών: ο γέρον Λιβάνιος μετά τινά άρμονικά ροφήματα ήνοιξε τό στόμα και επί δύο όλας ώρας με έμάγευσ με διηγήσεις και άνέκδοτα, στερούμενα ίσως ειρμού και καλλιλογίας, άλλ' άππλλαγμένα του διαβοήτου εκείνου *άλατρε τῆς άληθείας*, οϋτινος καταπληκτικήν χοήσιν ποιούνται έν γένει οί "Ανατολίται.

Πολλά τά ύπερβολικά και μυθώδη έγράφησαν περί της φυσιογνωμίας, του χαρακτήρος και της πολιτείας του Λέοντος του "Ορους (I) Εϊδομεν πρό όλίγων έτι ήμερών τήν εικόνα του και εξ έσων ήκούσαμεν και άνέγνωμεν, προαγόμεθα νά πιστεύσωμεν ότι ο φοβερός Βεσσήρ οϋδέν άλλο ήν ή συνήθης τούρκος σατράπης, περιβαλλόμενος έναλλάξ τήν λειοντήν και άλωπακῆν: ο έπιτήδειος εκείνος Πρωτεύς, ως ό "Αλης του Τεμπελενίου, ήδύνατο νά δώση εις τό ούχι λιαν ήμερον πρόσωπόν του άγγελικήν έστιν ότι εκφρασιν! Τήν τέχνην ταύτην μόνον αί γυναίκες γνωρίζουσι παρ' ήμιν: μειδίωσι ένῷ πραγματι κλειούσιν...

Ο πολὺς Βεσσήρ έγεννήθη έν Μπουρμάνη του Λιβάνου έγγύς της Βηρυττού περί τὰ 1763, ώφειλε δε τήν προαγωγήν του εις τόν θεϊον του Γιουσέφ Σιάπ. Έν ήλικία μόλις 26 έτων διαραδιοργιτών και παντοίων άλλων άνατολικών μέσων κατώρθωσε ν' άναγνωρισθῆ υπό του Λιβανίου ως Έμίρης του Λιβάνου. Είς τόστο τόν συνέδραμε τὰ μέγιστα ό τότε σατράπης της "Ακρης Δζεζάρ πασάς, δε βλέπων έν τῷ φιλοδοξίῳ του νεαροϋ Βεσσήρ κατ'άλληλον μοχλόν πρός διάσπασιν της έν Συρία χριστιανικής συμπνοίας (ο Βεσσήρ κατήγετο εκ Δρούσων) έφάρμοσεν επιτυχώς τό έν "Ανατολή γνωστότατον: *Διαίρει και βασιλεύει*. Ο σκοπός επετεύχθη, έντός όλίγου τὰ φυλετικά πάθη συνεδαυλίσθησαν και ανεψίδς και θεϊός έρχονται εις χείρας. Ο Βεσσήρ καταλαμβάνει τῷ συνδρομῇ των τούρκων τας άποκρήμους όχθας του ποταμού Δαμούρ και τρέπει εις φυγήν τόν Γιουσέφ και τούς όπαδούς του. Ο θεϊός καταφεύγει εις Καπρονάν και μετά τινας άγόνους άψιμαχίας επικαλείται τό έλεος του σατράπου τῆς "Ακρης. Ο πονηρός Δζεζάρ συχινεϊται, συγχωρεϊ και εκτιμά τήν ύποταγήν του γέροντος, και δέν δισταζει νά καλέση αυτόν Έμίρην του "Ορους. Στρατεύματα στέλλονται κατὰ του Βεσσήρ, άτινα όμως έχουσιν έντολήν νά βραδύνωσι τήν πτώσιν του: ο άπαλλαγείς των καθ-

κόντων του Έμίρης δέν κοιμάται, έπωρελείται της άπουσίας του σατράπου. εξαγοράζει τούς έν "Ακρη και πνίγει τόν άγαπητόν θεϊον του!.. Έν τῷ κυβερνητικῷ ταύτη *Sreoulatiom*, ο εύφυός Δζεζάρ κερδίζει 50,000 πουνγία!.. Λαβών έν τῷ παρλάμη τό χρῆμα ο πασάς, άργεται και πάλιν άνησυχών περί της έσημέρας αύτούτης δυνάμεως του Έμίρου, τόν προσκαλεί υπό πρόφασιν τινα εις "Ακρη, και εκεί τόν φιλοξενεί έν τῷ ειρκτῇ! Τῷ πρόβατον κείραται εκ δευτέρου, ο Βεσσήρ εξαγοράζει τήν έλευθερίαν του διά νέου γραμματικού ποσού, άλλά του Λιβάνου ήδη άρχει ο εξαδελφος Χαϊδάρ. Οί δύο μνηστήρες έρχονται ταχέως εις χείρας και ο Βεσσήρ θριαμβεύει. Ένώ ο Έμίρης εκαρπούτο τέλος έν άνέσει των νικῶν του, έρχεται πρό της "Ακρης ο Βοναπάρτης. Ο Βεσσήρ, προύλεπων ίσως τήν άποτυχίαν της τελημερας εκείνης εκστρατείας, άπέχει του νά βοηθήση τούς Γάλλους. Η μεμυσημένη αύτη πολιτεία έποσπῶ τας συμπαθείας της Πύλης, οϋδέν ήττον κι εκατέρωθεν ραδιοργία δέν πούουι ύπονομεύουσαι τας σχέσεις των δύο σατραπῶν. Τῷ 1803 ο Τζεζάρ ένθαρρύνει τούς υίους του δολοφονηθέντος Γιουσέφ και οϋτω ο Έμίρης γυμνούται αίφνης πλείστον κτήσιών του. Ο Βεσσήρ έπιβάς άγγλικού πλοίου καταφεύγει εις Αίγυπτον. Ο περιούσις Μεχμέτ-Αλης δέχεται ανοικταίς άγκάλας εκείνον έρ οϋ ήδύνατο νά βασιςθῆ έν λιαν προσεγει μέλλοντι, συμβουλαϊ ή μάλλον διαταγαϊ διαδιδάξονται εις "Ακρη, και ο Έμίρης χαίρων έπιστρέφει εις τήν θείαν του. "Αλλά τήν Συρίαν νέος επαπειλεί κίνδυνος. Οί καθολικοί ιεραποστολοι υπό τήν αιγίδα της γαλλικής σημαίας κατὰ χιλιάδας αποβιβάζονται εις τας ακτάς της Φοινίκης. Αί άγγλικανικαι προπαγάνδαι δέν καθυστεροϋσιν, ο Αύγουστινός και ο Λουδοβίγος εισιν άντιμέτωποι έν τῷ εκκλησία ως ό Νάπολέων και ο Ουελιγκτών έν τῷ πεδίῳ της μάχης. Δέν ήτο μακράν τό άπείσιον Βατερλώ!.. Ο θρησκευτικός και πολιτικός συναγωνισμός μέχρι σήμεραν συνδαυλίζει ένταύθα τὰ φυλετικά πάθη. "Ωραία στοιχεα εκπολιτισμού φέρουσιν ήμιν οί Ευρωπαίοι.

"Ερχεται τέλος τό 1832, ή "Ακρη πίπτει υπό τὰ τηλεβόλα του "Ιβραήμ, ο Βεσσήρ κατὰ τὰ συμπεφρονημένα ανοίγει τοίς αιγυπτιόις τας πύλας της Συρίας και άναγνωρίζεται υπό του νικητού του "Ικονίου ως άπόλυτος άρχων του Λιβάνου.

Η γραία "Αλβίων από πολλού ήδη γρόνου σκανδαλιζόμενα υπό της όρεκτικής γῆς των Φαραώ, επεθύμι νά διαιωνιση τας μεταξϋ Πύλης και αντιβασιλειας διαστάσεις, άλλ' ή *furia francesa* ήρξατο και πάλιν διαταράττουσα τὰ βρεττανικά κύκλα.

Οί "Ιησουϊται μή άνεχόμενοι τόν Μεχμέτ-Αλη, διεδωκαν άνά τήν Συρίαν ότι ο αιγύπτιος εκείπετο νά λάβη χριστιανούς στρατιώτας. Οί Μαρωνίται και οί λοιποι καθολικοί συνεταράχθησαν, οί Δρούσοι ένθαρρυνόμενοι υπό των άγγλων πρακτόρων έδειξαν τούς δόντας και ή εκρηξις επαναστάσεως ήν επί θύρας. Ο Σουλτάν Μεχμούτ μή άνεχόμενος τήν από-

λειαν τριών κρατίστων τμημάτων της αυτοκρατορίας του, ήτοι της Αιγύπτου, Συρίας και Αραβίας έμελέτα την εξόντωσιν του άποστάτου. Ο θάνατος δέν έπιτρέπει αύτῷ τήν πλήρωσιν του σκοπού του. Ο νεκρός διάδοχός του πειράται νά πλήξη τόν φοβερόν Μεχμέτ-Άλη, αλλά λακτίζει προς κέντρα. Τῆ 23 Ιουνίου 1839 ήττάται κατά κράτος έν τῆ παιδιὰδι Νεζίπ, ὁ Χαφίζ πασάς και φεύγει ἀφίνων εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐχθροῦ αὐτὰ τὰ παράσημά του! Μετά 11 δὲ ἡμέρας ὁ καπετάν Ἀχμέτ πασάς παραδίδει ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὸν τουρκικὸν στόλον.

Ο δεινὸς Ἰβραήμ ἐβλεπε καθ' ὕπνου τὸ θελκτικὸν Βυζάντιον ὅτε ἀφύπνισεν αὐτὸν ἡ διάσημος ἐκείνη διακοίνωσις τῆς 27 Ιουλίου 1839. Αἱ πέντε μεγάλαι δυνάμεις τῆς Εὐρώπης ἐγγυούμεναι τὴν διατήρησιν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ἀνελάμβανον πᾶσαν εὐθύνην ἐν τῷ Ἀνατολικῷ ζήτηματι! Πόθεν ἐπνευσεν ὁ σωτήριος διὰ τὸ καταποντιζόμενον σκαφος ἀνεμος; Φεῦ, πολὺ μακρόθεν, ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῶν Ἰνδοπερσικῶν ὄρεων... Ἡ χερσασοβία δέν εἶνέ τι κοινόν. Τὸ ἀσιατικὸν δρομολόγιον τοῦ λευκοῦ Τσαρού σφόδρα ἀπῆρσε τοῖς Ναβάδ, ὁ Πάλμεστριν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι κήδεσαι τῆς ἰσοροπίας τῆς Μεσογείου κατάρθωτε νά θέσῃ τὴν Γαλλίαν φρουρὸν πρὸ τῆς θύρας τῶν βρετανικῶν συμφερόντων.

Ἡ ἀγγλικὴ πολιτικὴ ἀνακρούει πρῶμαν, ἡ ἀκραϊότης τοῦ τουρκικοῦ κράτους θεωρεῖται ἰσρὰ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Εὐρώπης τοῦ πόλιτισμοῦ!... Δεὸν νά ἐνισχυθῇ ἡ Πύλη, τὸ προπύργιον τῆς ἐλευθερίας! Ὁ Μεχμέτ-Άλης διατάσσεται ν' ἀποδώσῃ τὰ κερταμένα, ἀρνείται, ἡ Βηρυτὸς ἐπὶ 9 ἡμέρας βομβαρδίζεται ὑπὸ τῶν ἐλευθερωτῶν εὐρωπαίων, οἱ ἰερὰ πόστολοι ἐπωφελοῦμενοι τῆς περιστάσεως θέτουσι τὸ πῦρ ἐν τοῖς φρυγάνοις, ὁ Λίβανος γίνεται και πάλιν ἀνάστατος, Μαρωνίται και Δροσσοὶ ἀλληλοκτονοῦνται.

Ο Ἐμίρης κατέρχεται εἰς Σιδάνα ὅπως ζητήσῃ τὴν ἀρωγὴν τῶν Αἰγυπτίων. Ο ἐκεῖ Ἀγγικὸς πρέξενος κ. Wood ὑποδέχεται τὸν Βεσσήρ μετὰ πολλῆς τῆς ἀβρότητος. Ο γηραιὸς Λιβάνιος δοῦς πίστιν εἰς τὰς ἀγγλικὰς ἐπαγγελίας ἐπιβάλλει φρεγάτας και ἀντι νά πατήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς Βηρυτοῦ ρίπτεται εἰς τοὺς βράχους τῆς Δελίτης.

Ἄν πρέπη νά πιστεύσωμεν πολλοὺς ἐνταῦθα γνωρίζοντας τὰ τοῦ Ἐμίρου τὸ εἰς Κωνσταντινούπολιν ταξιδεῖδιόν του ἦν ὅλων καταναγκαστικὸν ἄλλως πῶς δύναται νά ἐξηγηθῇ ἡ ἐκ τῆς πρωτεύουσος ταχεῖα ἀπομάκρυνσις του και ἡ εἰς Προῦσαν μέχρι θανάτου διαμονή του; Ο Βεσσήρ ἀπέθανε περὶ τὴ 1847 και ἐτάφη καθολικῶς.

Ἴδου ἐν συντόμῳ τὰ πολιτικὰ γεγονότα ἀτινα διεδραματίσθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ ἥρωος τῆς παρούσης πραγματείας:

Ἰδόμεν τίς ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Ἐμίρου.

Ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου ἐφθίμην εἰπόντες μεθ' ὅσα κει ἐν ἔγραψαν οἱ ἰσραπῶστολοι ὁ Βεσσήρ ἦν ἐκ τῶν κοινῶν Τούρκων σατραπῶν οὔτε χρυσὸν ἔτρωγε τὴν πρώταν ὅπως ἐνιγύσῃ τὰς μυωτικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, οὔτε πρὸ τῶν λόντων τοῦ Νεχμέτ-Άλη ἴστατο ἀπαθῆς και δὴ ἐπτόει αὐτοὺς δὴ τοῦ βλέμματος!

Τὰ ἀνά τὴν Συρίαν Κυκλοφοροῦντα ἀναφορικῶς τοῦ Βεσσήρ ἀνέκδοτα ἔχουσι στενὴν συγγένειαν μετὰ τῶν μυθῶδων ἐπεισοδίων τοῦ Ἀνταρ ὅς ὅταν ἐπάλασε μετὰ τῆς μνηστῆς του ἡ γῆ ἐσειετο!... Ἡ οἰκογένεια Σάαπ καταγομένη ἐκ Βεδουίνων διατήρησε τὴν φυσιογνωμίαν τῶν ληστῶν τῆς ἐρήμου. Ἡ ζωὴ τοῦ Ἐμίρου ἦν πατριαρχικὴ, χριστιανὸς ἐν τῷ διδανίῳ του και μέσοσυλμᾶνος ἐν τῷ γυναικῶν, ἐξύπνα πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὅπως πῆν τὸν καρφὲ και καπνίσῃ τὴν καπνοσύριγγά του. Ὁ Βεσσήρ ἔσχε δύο νομίμους γυναίκας, ἡ πρώτη ἦν σύζυγος Τούρκου βέη, δὴ ἐφόρευσε προηγουμένως, ἡ δευτέρα ἦτο ὠραία κερκασία τὴν ὁποίαν ἠγόρασεν ἀδρῶ: ἐν Κωνσταντινουπόλει. Αἱ ὀδαλίσσαι, αἱ δούλαι και οἱ στολισμοὶ τοῦ χαρμεῖοκ οὐδαμῶς ὑστέρου ἐν Μπέιτ-Ἐδδίν. Ἐναντίον τῶν ἀνατολικῶν ἠθῶν ἡ τράπεζα τοῦ Βεσσήρ ἦν λιτή. Ὁ σατράπης ἔτρωγεν ἀπλῶς πιλάφι και ἔπινε καφφέ!

Οτε ἡ πολιτικὴ ἐπέτρεπεν αὐτῷ ὠρας σχολῆς ἀνέβαινε ἐπὶ τῶν νῶτων τῆς εὐγενοῦς φορβάδος του και ἐν ἐπιβλητικῇ σ-νοδίᾳ ἀπῆρχετο εἰς κυνήγιον. Ἡ ἀσιατικὴ νοχέλεια ἀπαίτεῖ ὅπως και τὸν λαγῶν κυνηγῆ τις μετὰ τὸν ἀραμπᾶ! Ὁ Ἐμίρης δέν ἐκοπία ἐν τῇ ἀγρᾷ τὰ λαγωνικά του ἦσαν ἐκατοστής φελλάχων, οἵτινες ἐδίωκον τὰς περδικας ἐκ τῶν θάμνων και αὐτὸς καθήμενος ἐπὶ ἀπαλοῦ σοφᾶ ἀπέλυε τοὺς ἰσρακκᾶς του!

Ἄν και πληρώνων εἰς τοὺς Αἰγυπτίους περὶ τὸ ἐν ἑκατομμύριον γρ. φόρους, ὁ Βεσσήρ κατῴρθωσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του νά τετραπλασιάσῃ τὴν κατάστασιν του. Ἄν και φύσει φυλάργυμος ὡς ὅλοι οἱ εὐλογημένοι σημεῖται οὐχ' ἦττον ἐξένιζε καθ' ἑκάστην 100 και πλέον ἀσημα ἐν Μπέιτ-Ἐδδίν. Τὰ μεγαρα τοῦ σατράπου σώζονται μέχρι σήμερον και χρησιμεύουσι ὡς διοικητήριον εἰς τὸν Βάσσα πασά. Ἡ μεγάλη αὐλὴ πληροῦται και πάλιν στρατιωτῶν και ἱτρω-, τὸ πρὸ τῆς πλουσίας πύλης ἀναβρυτήριον ἐκτοξεύει μέχρι τῶν ἀψίδων βροχὴν ἀδαμάντων. Οὐδὲν ἠλλαγέν ἐξωτερικῶς, διερχόμενος τις τὸν περιβολὸν ἀκων φέρει τὰ ὄμματα πρὸς τὴν κλίναν νομίζων ὅτι θὰ ἴδῃ πέραν τῶν ἀπωτάτων βαθμίδων καθήμενον ἐπὶ χρυσοῦ και βύσσου τὸν Λεόντα τοῦ Ὁρουσ, ἀλλ' ἀντὶ τῆς καπνοσύριγγος τοῦ Βεδουίνου βλέπει τὸ σιγάρον τοῦ Ἀλβανολατίνου... Ἄρά γε ἐσωτερικῶς ἐτῆλθε μεγαλειτέρα μεταβολή. Ὁ ἀργῶν τοῦ Μπέιτ-Ἐδδίν φέρει νῦν ὄρακον και ὅταν καθήται εἰς τὴν τράπεζαν 36 σάλπιγγες κατακρματίζουσι τὴν σερενάδαν τοῦ Γουνώ! Ἡ μῆστιγξ κατηργήθη ἐν τῇ πολιτικῇ λειτουργίᾳ ἄν και ὁ μέχρι τῆς ἁθῆς βασιλεύων Κιουπελιὰν ἐθεωρεῖτο ὁ Ἀττίλας τῶν συριακῶν βαλαντιῶν. Ὁ Μεχμέτ Ἄλλης δέν ζῆ ὅπως δώσῃ θεσπίσματα εἰς τῆς διοίκησιν τοῦ ὄρους ἀλλ' ὑπάρχουν οἱ Νούντοιοι τοῦ Πάπα οἵτινες δέν πύουσι παρέχοντες αὐτῇ τὸ σωτήριο ἐκείνο φῶς, τὸ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ ἐκπο-

ρευόμενον. Ἄν και ἀποφεύγοντες τὰς παρεκβάσεις δέν δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν ὅτι ὁ γενικὸς διοικητῆς τοῦ ὄρους κολακεύεται καλῶν αὐτὸν Ἴταλόν, γνωστὴ δὲ κατέστη πλέον ἐνταῦθα ἡ ἐχθρότης τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πάπα πρὸς τὰ γαλλικὰ συμφέροντα. Ὁ Βάσσα πασάς χωρὶς ἴσως νά τὸ γνωρίζῃ ἐργάζεται πρὸς ἐδραῖωσιν τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν καθεστῶτος! Καλὸν και τοῦτο!...

ΒΗΡΥΤΟΣ, τῆ 22 Ὀκτωβρίου 1888. Ν. Κ.

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΡΦΙΑ

Παραπονεμένα τὰ καυμένα τὰ δὺ ἀδέρφια, ἔφυγαν ἀπὸ τὸ χωριὸ τους, μοναχὰ, χωρὶς νά ξέρουσι ποῦ πηγαίνουν, ἔτρεχαν, ἔτρεχαν ἡ μᾶνα τους ποῦ τοὺς ἔφερε ψωμάκι κουβαλῶντας, ζῦλα σταῖς γειτόνισσαις, ἦτανε πεθαμένα, δέν εἶχαν νά φᾶνε και πεινοῦσαν, πλῆξ τὸν ἐμελλε γιὰ κείνα τὰ φτωχόπουλα, δέν εἶχαν μᾶνα, δέν εἶχαν πατέρα, δέν ἦτανε καλοντυμένα και γιαυτὸ δέν τὰ πῆρε κανεῖς στὸ σπῆτι του, ἔτρεχαν, ἔτρεχαν, νυχτώσανε σένα δάσος και ἀγκλιμαστῆκανε νά κοιμηθῶν, παρὰ ὁ μικρότερος ὁ Χρηστός πῆναγχε και σηκώθηκε και γύριζε ἕνα γύρω ἦτανε νόχτα, οὔτε φογγάρι ἀπὸ πάνω οὔτε ἀστέρια, οὔτε τίποτα, ὁ θεὸς ἐμπουμπόυιζε και ἕνα μαῦρο σύγγερο ἐκρεμῶτανε στὸ κεφάλι τῶν δρῶ μικρῶν, ἄχ! και νά τὸ κανε ὁ Θεοῦλης μου ἕνα πάπλωμα ζεστὸ ζεστὸ, και νά σκέπαζε τὰ καυμένα πῶτρεμε ὅλο τους τὸ κομακί! παρὰ ἐκεῖνο ἦτανε σύγγερο κ' ἄν ἔπερτε θάφερνε χιόνι νά τὰ σκεπάσῃ και ὄχι πάπλωμα!

Ο μικρότερος ὁ Χρηστός ἐγύριζε, ἐγύριζε κλαίωντας, ἐσκόνταφε, ἐσκεπτότανε, ἐσκόνταφε, ἐσκεπτότανε, μέσα σὲ κείνα τ' ἀγκάθια και τὰ πουλάκια. Ἄχ! τὸ μικρὸ φτωχόπουλο ὅπου πεινάει, εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Χρηστός ἀπάνου στὸ Γολγοθά, μετὰ τῆς ἰδίας δόδαις, μετὰ τοῦ ἰδίου πόνου, ἡ ψυχὴ τοῦ μικροῦ εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ Χριστοῦ, οἱ πόνοι του πόνος του, εἶνε τὸ πάλημα ποῦ κάνει ἡ θεῖα φύσι μετὰ τὴν ἀνθρώπινη, ὅταν φωνάζῃ εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ μας ποῦ εἶπε τὸ κῆλεῖ ἦλεῖ λαμὰ σαβαθαννῶν.

Ἐπεράσανε ὅπως ἐπεράσανε ἐκείνη τὴ βραδεῖὰ τὰ δρῶ ἀδέρφια. Τὸ πρῶτ ποῦ γλυκοχάραζε, ὁ Γιῶργης ὁ μεγαλιέτερος ποῦ κοιμῶτανε κοντὰ σένα μονοπάτι χωριστὰ ἀπὸ τὸ Χρηστο, ποῦ δέν ἤξερε ποῦ κοιμήθηκε, ἀκούει μιὰ σουριχτιὰ ἐσηκώθηκε τὸ καυμένο ἀπὸ τὸν τρομόν του, κάνει τὸ σταυρὸ του, βγάνει ἕνα εἰκονισματάκι ποῦ τοῦχε κρεμασμένο στὸ λαμῶ του ἡ πικρὴ του ἡ μᾶνα, τὸ φιλεῖ και τὸ σιαρὸ ἐκεῖνο μέρος, μέσα στὴν ἀγρία φύσι ἐγονάτιζε, ὅπως ὅταν τὰ πῆγαίνε ὁ δάσκαλος στὴν ἐκκλησιὰ και προσευχήθηκε: δέν εἶχεν ἀνάγκη ὁ Θεὸς τότε ἀπὸ ἐκκλησιὰ, εἶχε τὴ φύσι, λαμπάδες μυριόφωταις εἶχε τὸ γλυκοχάραγμα και παπὰ τὴν τρομασμένη τοῦ Γιῶργη ψυχὴ. Ἐροθῶτανε τᾶμοιρο, ελεγε πῶς ἐκείνη ἡ σουριχτιὰ ποῦ ἀκούσε ἦτανε τῆς Λάμιας ποῦ σηκωνῶτανε ἐκείνη τὴν ὠρα και ἐρρούφαγε μετὰ τὴ φυσικῆς τῆς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἐτῆ-

τοῦλεγε ἡ μανοῦλά του στὰ παραμύθια ταῖς βραδεῖαις ποῦ μπούμπουιζε και καθῶνταν τὰ παιδιὰ τῆς γύρω τῆς και μπάλωνε τὰ σκουτάκια τους και κείνα τρομασμένα οὐλω πῆγαίναν κοντὰ τῆς νά κρυφτοῦν ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὴν ποδιά τῆς ποῦ νᾶτανε και τῶρα ἡ ἀμοιρη νά φυλάξῃ τὸν δῦστυχο τὸ Γιῶργη!...

Δέν πέρασε πολλὴ ὠρα ποῦ ἀκούσεν ὁ Γιῶργης τὴ σουριχτιὰ και νάσου και κοντέβουν νά φτάσουν ἐκεῖ ποῦ ἦτανε πέντ' ἐξ ἀνθρώποι λεροφορμένοι ἀπάνου τους εἶχανε κάτι πριματα ποῦ δέν τὰ καταλάβαινε τί ἦτανε, τοῦ φαινότανε σὰ μακρὰ μαχαίρια ποῦ κοθᾶν στὸ σπῆτι του τὸ ψωμί, κάτι ἄλλα ποῦ τὰ κράταγαν στὸ νῶμό τους, τοῦ φαινότανε σίδηρα ξεγιαλισμένα κολημένα σὲ ξύλο, τρέμει και πάλαι τρέμει—ἦτανε λησταί!

«Τι κάνεις ἐφοῦ βρῆ;» τοῦ λέγει ὁ καπετάνιος τους, εἶλα κοντὰ μας. Χωρὶς νά μιλήτῃ, χωρὶς νά κουνηθῇ ἐτράθηξε κοντὰ τους, ἐκόταγε νά κάμῃ κηλολοιῶται;

III

Ἐπεράσαν χρόνοι, κηάλοι χρόνοι. Μιὰ μέρα ἀπὸ μακρὰ ἀκούγε κανένας τραγουδία, χοροὺς, ντουφεκορίγματα, τί τὸ θέλεις γλέντια, σὰ νᾶτανε κανένας γάμος κανενὸς ἀρχοντα ποῦ ἔπερνε τὴν πῆ δ' ὄμορφη και εἶχε σραγμένα πενήντα ἀρνιά, ἕκατὸ πῆταις φτειασμένο, γιαγούρταις και ἀπὸ φτοῦνα ἄλλο τίποτα, κρασιὰ ἀμέτρητα μετὰ τοὺς γκουβάδες—τέτοιο γλέντι γινότανε—Τί λὲς πῶς ἦτανε; ἦτανε κλέφταις στὸ λημέρι τους ποῦ τὸ εἶχαν σὲ μιὰ σπηλιὰ και γλένταγαν, ἕνας, σὲ μιὰ ψιλλὴ μεριά ἐφάλαγε καρκοῦλι και οὔλοι οἱ ἄλλοι ἐσοῦρνανε τὸ τραγοῦδι τοῦ καπετάνιου τους ποῦ γόρευε προστὰ, και ἐγλυκοτσοῦζανε. Ὁ καπετάνιος τους ἦτανε ἕνας ὄμορφος νῆος τριανταπέντε χρόνων, τὸν ἔλεγε Γιῶργη δέν εἶχε τελειωμένο ἀκόμη τὸ τραγοῦδι και ἀκούει τὸ καρκοῦλι νά φωνάζῃ, στὴ στιγμὴ μετὰ τὰ σπαθιά στὰ χέρια κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λημέρι τους και φτάνουνε στὸν κάμπο νά ἰδοῦν και τί νά ἰδοῦν! διὸ μουλαρια φορτωμένα φλωρί! και ἕναν ἀνθρωπο δέν χάνουνε καιρὸ και καταβαζοῦν τῆς τριχιαῖς ποῦ ἦτανε δεμένα τὰ σακκιά, ντιμισκιά σπαθιά ἀστράφανε στὸ κεφάλι τοῦ δόλιου νοικοκύρη, τὸν βαρῆγαν ἐπὸ δῶ, τὸν βαρῆγαν ἀπὸ κει, φτάνει κ' ὁ καπετάνιος μ' ἕνα χουσο χαντζάρι, και στὴν καρδιὰ τοῦ τὸ βάνει ὅπως πέρτει ὁ δέντρος ποῦ τὸν σκίξει ὁ καρβουνιάρης μετὰ τὸ δυνατό τσεκούρι, ἐτῆ εἶπεσε και ἐκεῖνος λέωντας «τί μέθελες μανοῦλά μου στὸν κότμο νά με φέρεις, τ' ἐμένα δῶ σ-ὴν ἐρημιά κανέναν; δὲ θὰ κλάψῃ μὲν τὰ κοράκια θὰ με φᾶν, ἕνα δερρὸ μου ἔδωκες και πᾶει μετὰ τοὺς κλέφταις!» τότε τὸν ῥώτησεν ὁ καπετάνιος—Ἐνε πούθεν ὁ τόπος σου, πούθεν τὰ γονικά σου;—κακὴ συνήθεια πῶχετε ἐσεῖς οἱ χαραμηδες! πρῶτα σκοτόντ' ἀνθρωπο κ' ὕστερς τὸν βρωτάτε, εἶχα μανοῦλ' ἀπ' τοὺς Κορροῦς, πατέρα ἀπὸ τὸ Ἄργος, εἶχα ἀδερρὸ μικρότερο και ἦταν μετὰ τοὺς κλέφταις! Τότε ὁ καπετάν Γιῶργης ἐγνώρισε τὸν ἀδερρὸ του τὸ Χρηστο ποῦ ἦτανε χαϊμένο; στὸ δά-

σος και ἴστερνα ἴπῃε στήν Πόλι και καζάντισε, ὅπου ἔμαθε ὅτι ὁ ἀδερφός του ἔγινε καπετάνιος στούς κλέφταις πού τὸν πῆραν, ὅταν πέθανε ὁ πρῶτος τους καπετάνιος, και τώρα γύριζε στήν πατρίδα του. Τί τὸ θέλεις, ἐκείνη τῆ χλιθερῆ σκηνῆ πού γίνονκε τότε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ τῆ γράψω, μονάχα ἂν ἦτανε κανένας ἀπὸ κείνους τούς ζωγράφους Μιχαὴλ Ἀγγελὸ και Ραφαὴλ, εἰμπόργιζε νὰ ζωγραφίσῃ τῆ λύπη τοῦ Γιώργη τῆ ζωγραφισμένη στό πρόσωπό του — ὁ Γιώργης δὲν ἦτανε πειρὸ ληστής, πᾶν ἢ μπαλάσκαις του, πᾶν τὰ μαχαίριγια του, πᾶν ἢ ἀσημοκούμπουραις του, πᾶν τὰ σπαθιά του, οὐλα τὰ πέταξε, μονάχα τὸ ρημοσχαντζάρι πού τὸ μπῆξε στήν καρδιά τοῦ ἀδερφοῦ του ἐφύλαξε, ἐτάχτηκε καλόγερος στήν Παναγιᾶ γιὰ νὰ γειάνῃ ὁ ἀδερφοῦλης του και ἔβγαλε και πάλι τὸ εἰκονισματάκι πού τ' οὔχε κρεμασμένο στό λαιμό του ἢ μάνα του ὅταν ἦτανε μικρός και τὸ φύλάγιε ἀκόμα, και τὸ φίλησε σάν ἐκείνη τὴν ἡμέρα στό δάσος πού παρακαλέθηκε νὰ σωθῆ ἀπὸ τούς κλέφταις, δὲν ἦτανε πειρὸ θηρίο, δὲν ἦτανε ληστής, ἦτανε παιδάκι ἀθῶο και ἀγνό σάν τὴν ἡμέρα ποῦφυγε ἀπὸ τὸ σπῆτι του. Λένε πολλοὶ πῶς στὸν καλὸ δρόμο γυρίζει κανεὶς μὲ καλάϊς πράξις, παρὰ νὰ στό Γιώργη ἐχρειάστηκε νὰ χυθῆ νὰ ρουφήξῃ τὸ αἷμα τοῦ ἀδερφοῦ του, νὰ πλυθῆ μ' αὐτὸ σάμπως νὰ ἦτανε καθαρὸ θῆριο πῦρ τοῦ Ντάντε, γιὰ νὰ καθαριστῆ ἀπὸ τὰς ἀμαρτίαις του.

Τὸν καθαλαίει σ' ἓνα μουλάρι και στό γιατροῦ τὸν πάει, λίραις πολλαῖς δίνει τοῦ γιατροῦ και τοῦ λέει «γιατρὲ πολλοὺς ἐγιάτρεψες και τοῦτον νὰ γιατρέψης.»

— «Ναὶ ἔγὼ πολλοὺς ἐγιάτρεψα και τοῦτον νὰ γιατρέψω, τὰς μαχαιριαῖς και τὰς σπαθιαῖς εὐκολα τὰς γιατρεύω, μὰ ἢ μαγκούρα ἢ χαντσαριά πειρὸ γιατρεμοὺς δὲν πέρνει.»

IV

Τότε ὁ Γιώργης βγάνει τὸ χαντζάρι πού εἶχε φυλαγμένο, τὸ μπῆγει στήν καρδιά του και σφιχταγκαλιάζει τὸ δόλιον ἀδερφοῦλη του σάν κείνη τὴν κρουερῆ βραδεῖά στό δάσος, γιατί και τώρα κρύωναν, ὁ κρύος και παγωμένος θάνατος ἀντὶ νὰ τοὺς χωρίσῃ τοὺς ἔνωσε. Οἱ σύντροφοι τοῦ Γιώργη τοὺς πῆραν και ἔκει στό λιμέρι τους ἀποκάτω σ' ἓνα πλάτανο κοντὰ, σ' ἓνα κεφαλόφρουσο τοὺς ἔθαψαν ἀπάνου σ' ἓνα ξυλοκρέββατο ἀπὸ ξυλα δέντρινα και φύλλα.

Ἐγὼ ἐπέρασα ἀπὸ ἔκει δύο φοραῖς, μία τὸ καλοκαίρι, ἤπιγα ἀπὸ τὸ κρύο κρύο σάν κρούσταλλο πού λῶνει ἢ μύτη σου ἄμα πῆς λιγούλι νερὸ και δὲν ἔκουσα τίποτ' ἄλλο παρὰ τοὺς στεναγμοὺς πού κάνει ὁ πλάτανος ἀπὸ πᾶνου ἀπὸ τὸ μνημα, και ἄλλη μία χειμῶνα πού εἶδα τὸν πλάτανο καλοφορτωμένον ἀπὸ χιόνι και νὰ φορῆ γιὰ πένθιμη στολὴ τὴν κάτασπρη σάν τὴν ἀγνή ψυχὴ τῶν δύο ἀδερφῶν, στολὴ του ἀπὸ χιόνι ἐκάθησα ἀποκάτω στὴ ρίζα του και, πιστέψετε μου, τὸν εἶδα νὰ κλαίῃ και τὸν ἔκουσα νὰ μοῦ λέῃ μὲ στεναγμοὺς, ὅτι ἀπὸ τότε πού ἔθαψαν στὴ ρίζα του τὰ δύο ἀδέρφια δὲν θέλει νὰ ἰδῆ τὸν ἥλιο, γιατί ὅταν τὸν βλέπῃ ἀναλύ-

εται εὲ δάκρυα και κλαίει, κλαίει, κλαίει, θέλει πάντα νὰ μελαγχολῆ, νὰ ἦνε πάντα κρυμμένος μέσα στὰ σύγνεφα και τῆς βρονταῖς, νὰ δέρνεται νὰ δέρνεται ἀδιόκοπα ἀπὸ τοὺς πέντε ἀνέμους, δὲν εἶχαν μονούλα, μοῦ εἶπε, και θέλει ἐκεῖνος νὰ τὰ μοιρολογαῖ και νὰ τὰ κλαίῃ ἄμα ἰδῆ τὸν ἥλιο ἀρχίζει νὰ δάκρυα, μοῦ συνέβαινε και μένχ νὰ καταλάβω τὰ παγωμένα δάκρυά του ἀπάνου στό πρόσωπό μου. Πέρασε και σὺ ἀναγνώστη μου ἀπὸ ἔκει ἂν θέλῃς και μελαγχόλησε λιγάκι!

N. K. M.

Η ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

Ἦτανε κόρη ὁμορφῆ, πτωχὴ μὰ τιμημένη,
Και σὲ χαρμὶ τοῦρκοιο τὴν εἶχανε λεισμένη
Ἀπὸ τῆ μάνα τῆ χρυσὰ μικρῆ τὴν εἶχανε πάρει.
Μέσα 'ς τὴν τόση ὁμορφιά και 'ς τὴν περίσσια χάρι,
Ἀπ' ὄλαις ὁμορφότερη καθόταν σὲ μιὰ ἀρχη,
Κι' ἀπ' τὴν καρδίᾳ τῆς εἶχανε φαρμακεμένο δάκρυ

Ντυμένη 'ς τὰ ὀλόχροσα μὲ κεντητὰ στολίδια,
Μὲ τὰ γλυκὰ τὰ μάτια τῆς και τὰ γραμμένα φρόδια,
Δειλὰ κυτάζει ὀλόγυρα τῆς ἄλλαις 'ς τὸ χαρμὶ,
Κι' ἀναστενάζει μέσα τῆς και σὰν τὸ φύλλο τρέμει.
Παίξουν ἢ ἄλλαις και γελοῦν μ' αὐτῆ σκουμένη γέμει.
Ἐτας εὐνοῦχος ἔρχεται σὰν καὶ τῆς φέρνει.
Τῆς δίνει κλῶρο λιμονιᾶς, ὀλόχροσο κλωτάρι,
Κι' ἀπ' τὸν Σουλτάνο ἔρχεται σταλμένος τὰ τὴν πάρη.
Ἀπὸ τὸ χέρι τὴν κρατεῖ κι' ἀπάνου τὴν κηραίνει...
Σὰν τί κακὸ τὴν ἀμοιρῆ ἐκεῖ τὰ τὴν προσμένει!

Ἦ νύχτα τὸ σκοτάδι τῆς 'ς τὸ Βόσπορο ἀπλώνει,
Και τὸ φεγγάρι τὰ τερὰ τοῦ Μαρμαρῶ ἀσημῶνει.

Πρῶτη φορὰ 'ς τὸ πρόσωπο κυτάζει τὸν Σουλτάνο,
Πρῶτη φορὰ τὴν φωνάζει ν' ἀνέθῃ νύχτα ἀπάνου.
Ἐκάθισε 'ς τὰ ποῦπουλα δειλὰ σὰν περιστέρι,
Και ὁ Σουλτάνος τῆς φιλεῖ λαχταριστὰ τὸ χέρι:
— Κόρη γλυκειὰ, χανοῦμισσα, κόρη γλυκειὰ, παρθένα,
Τὴν νύχτα θὰ νὰ κοιμηθῆς, ἰδὼ μαζὶ μ' ἐμένα.
Πάρε διαμάντια ὅσα θεὸς κι' ὀλόχροσο φιλιά,
Πάρε κι' αὐτὸ τ' αἰμίμητο πλεγμένο κομπολόι.
Μὲ τὴν κλωστή τὴν ἀργυρῆ και τὸ μαρραριτάρι,
Και ὅς μου τὰ χειλάκια σου ἀχώριστο ζευγάρι,
Ποῦχουν τὸ χεῖμα κόκκινο σὰν θάλασσα κοράλλι.
Ἄχ! σὰν κ' εἶστα δὲν θὰ βρῶ ποτὲ 'ς τὸν κόσμον ἄλλη.

Ἐἶπε ὁ Σουλτάνος κέλαφρα γλυκὰ τὴν ἀγκαλιάζει.

— Μὴ μὲ πειράζεις... ἴσε με... Ἦ κόρη τοῦ φωνάζει!

Μ' αὐτὸς τῆς κρατεῖ σφιχτὰ κι' αὐτῆ φωνάζει ἀκόμα,
Ὡς ποῦ τῆς κλίνει μὲ φιλιὰ ὀλόχροσα τὸ στόμα,
Τὴν ρίχνει μέσα τὰ ποῦπουλα ποῦχαν χρυσὰ στολίδια,
Τὴν γαρφαλίει, τὴν φιλεῖ, μὲ γέλοιο, μὲ παιγιτίδια,
Γελᾷ και παίζει σὰν παιδὶ και κἀποτὲ ἄγριεύει,
Και κλαίει ἢ κόρη ἢ δούστρυχη και μοναχὴ παλεύει.
Τὴν πῆρετὸ παράπονο, ἀπελπισιὰ τὴν δέρνει,
Μ' αὐτὸς τὴν σπρώχνει ἀπ' ἐδῶ και ἀπ' ἐκεῖ τὴν σέρνει,
Τῆνε χτυπᾷ, σηκώνεται, τραβάει τὸ μαχαίρι,
Νὰ τὴν κτυπήσῃ ἔκατε, μὰ τοῦπεσε ἀπ' τὸ χέρι...

— Ἰτόπα, Σουλτάνε, χιτέπησε 'ς τὰ στήθεσά μου ἐπάνου,
Παρθένα ἐγεννήθηκα, παρθένα θὰ πεθᾶνω!

Τὸ λόγο δὲν ἀπέσπασε, τραβιέται γιὰ νὰ φύγῃ.
Τὸ κομπολόι 'ς τὸ λαιμὸ ὀλόγυρα τὸλλίγει,
Τραβᾷ τῆς ἀκραῖς θανάτῳ, σφωιάζεται και πέφτει...

Ἄς τιμωρήσῃ ὁ θεὸς τὸν ἀδικο τὸν κλέφτη,
Ὅπου κυτάζει και γελᾷ χωρὶς χωρὶς νὰ τρέμῃ,
Τὴν χριστιανὴ χανοῦμισσα ποῦ εἶχε 'ς τὸ χαρμὶ,
Νὰ κολίετα 'ς τὰ ποῦπουλα μονάχη τῆς πειγμένη!

Πρὸ τοῦ χαράξῃ μακρὰ τὴν εἶχανε θαμμένη.

ΣΤΕΦ. ΣΤΕΦΑΝΙΟΥ.